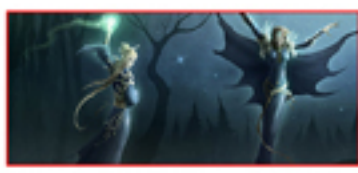

FRPWORLD
DERGİ SAYI 2

WORLD
OF EXALTED

AD&D
WHITE WOLF

İÇERDE!

FRPWORLD®

%100
FANTASY
ROLE
Playing

YÜCELMİŞLER
DÜNYASI
TARİHÇE VE SÖZLÜK

DİYARIN
EFŞANELERİ
YEORDA

KARANLIKLAR DÜNYASI
İBLİS DÜŞÜŞ

MUNDUS TENEBRAE
Bölüm 1 Tebdil-i Mekan

GÜNEŞ IŞIĞI KEHANETLERİ
Bölüm 2 Son Mahkum

FALLEN
DEMONS

EKİM 2006

graphic design by emeris

İNDEKS;

- Mitolojiye Devam
- Bir Halk Ozanı-Yunus Emre
- Diyarın Efsaneleri (Yeorda)
- Güneş Işığı Kehanetleri Bölüm 2 – Son Mahkûm
- Cennet Bahçesi
- Karanlıklar Dünyası (İblis: Düşüş)
- Yücelmişler Dünyası - Tarihçe ve Sözlük
- Mundus Tenebrae Bölüm 1: Tebdil-i Mekân
- Daeya'dan Haber Var

FRPWORLD YAZAR GRUBU;

- *BuRock
- *Cewestr
- *Daeya
- *Eldarin
- *Firble
- *Gorath
- *Hakan Utku

REDAKSİYON;

- *Daeya
- *Emerus

Copyright © 2006 FRPWorld

FRPWorld Dergisinin yayın hakları FRPWorld.Com sitesine ait olup kopyalanması, dağıtılması ya da ticari amaçla kullanılması yasaktır.

Editörden;

Merhaba arkadaşlar!

FRPWorld ailesi olarak sizlere daha yakın olmak için, bildiğimiz her şeyi sizlerle paylaşmak için bu dergiyi huzurlarınıza çıkarıyoruz. Okuyacağınız yazılar değerli yazar arkadaşlarımız tarafından büyük bir özen ve titizlikle hazırlandı ve hazırlanmaya da devam edecek. Dergimizin çıkmasında emeği geçen tüm arkadaşlarıma tekrar teşekkür ediyorum.

Her sayıda daha da genişleyen yelpazemizle sizlerle birlikte olacağız. Frp ile ilgilenen, ilgilenmeyen herkes bu dergide de kendinden bir şey bulacak.

Dergimizin içeriği; Play Station ve Pc Oyun tanıtımlarından Mitolojiye, Ozan Akademisinden Güncel Haberlere, Çeşitli Hikâyelerden Fantastik Edebiyata kadar uzanmaktadır.

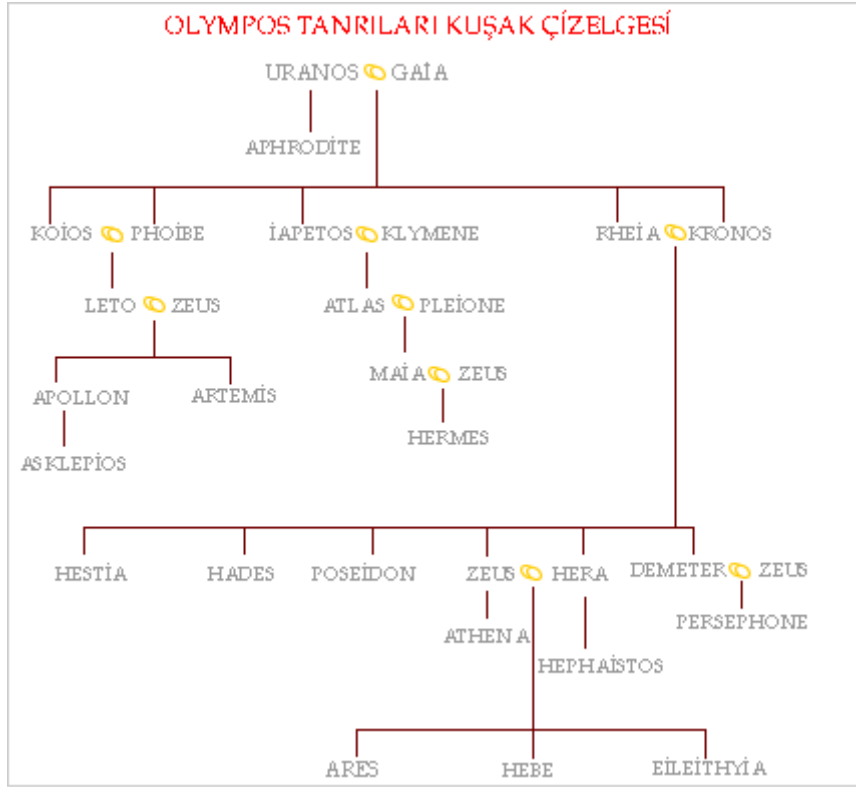
İlginizi çekecek birçok araştırmalarla yazılarımız devam edecektir. İlginize şimdiden çok teşekkür eder, sizlerle birlikte daha iyi vakit geçirmek umuduyla, bir sonraki sayıda görüşmek üzere hoşça kalın.

Daeya

MİTOLOJİYE DEVAM...

İlk sayımızda mitolojiye küçük bir giriş yaptık ☺ ve bu sayımızda da eksik olan yerleri tamamlayacağız. Bu sayımızın içinde Olympos Tanrılarının Kuşak Çizelgeleri, Yunan Tanrılarının isimleri ve efsaneleşmiş, bir klasik haline gelmiş hikâyeler yer almaktadır. Umarım beğenirsiniz...

OLYMPOS TANRILARININ KUŞAK ÇİZELGESİ

Çizelgeden de anlaşılacağı üzere her şey “yer” ile “gök”ün birleşmesinden doğdu. Bu konuya ilk sayımızda detaylı bir şekilde değinmiştik. Şimdi Yunan Tanrılarını biraz değinelim. Yunanlılarda her şeyin bir tanrısı vardı. Alay etmenin, Fırınlara, Fantezilerin (gülmeyin çok ciddiym), Barış’ın, Ay’ın, Yoksulluğun ve daha birçok şeyi. Bu Tanrılarını listelenmiş bir şekilde sizlere sunuyorum.

YUNAN MİTOLOJİSİNDE TANRILAR

LİMOS	AÇLIK TANRIÇASI
DİKE	ADALET TANRIÇASI
SEMELE	AHİRET TANRIÇASI
HESTİA	AİLE FAZİLETLERİ TANRIÇASI
MOMOS	ALAY VE HİCİV TANRIÇASI
ARTEMİS	ANA TANRIÇA
ARİSTALOS	ARICILIK TANRISI
EROS	AŞK TANRISI
AFRODİT	AŞK VE GÜZELLİK TANRIÇASI
BENDİS	AY TANRIÇASI
EİRENE	BARIŞ TANRIÇASI
MİNEMOSYNE	BELLEK TANRIÇASI
HERMES	BELAGAT TANRISI
CERES	BEREKET TANRIÇASI
POROS	BEREKET TANRISI
OKEANOS	BÜTÜN IRMAKLARIN BABASI SAYILAN TANRI
KİRKE	BÜYÜCÜ TANRIÇA
AMPHİTRİTE	DENİZ DİBİ TANRIÇASI
THETİS	DENİZ TANRIÇASI
POSEİDON	DENİZ TANRISI
SENTİNUS	DUYGU TANRISI
EİLEİTHHYİA	DOĞUMLARDA KADINLARA YARDIM EDEN TANRIÇA
FORNAKS	FIRINLARIN TANRISI
ADONİS	ERKEKLİK VE BEREKET TANRISI
HERA	EVLİLİK TANRIÇASI
PHANTASO	FANTEZİ TANRISI
KAİROS	FIRSAT TANRISI
THYPHON	FIRTINA TANRISI
NYKS	GECE TANRIÇASI
HEBE	GENÇLİK TANRIÇASI
HYMENALOS	GENÇLİK VE EVLENDİRME TANRISI
URANOS	GÖK TANRIÇASI
HELİOS	GÜNEŞ TANRISI
APOLLON	GÜZEL SANATLAR TANRISI
ENYALİOS	HARP TANRISI
ATE	HATA VE GÜNAH TANRIÇASI
HYBRİS	HAYASIZLIK TANRISI

KLOTHO	HAYAT İPLİĞİNİ BÜKEN TANRIÇA
HERMAPHRODİTOS	HEM ERKEK HEM DIŞİLİĞİ OLAN TANRISAL YARATIK
FURİNA	HIRSIZLARIN TANRISI
METİS	HİKMET VE TEDBİRLİLİK TANRIÇASI
FRAUDE	HİLE TANRIÇASI
ASOPOS	IRMAK TANRISI
ALGOS	IZDIRAP TANRISI
PENTHOS	KEDER TANRISI
ARTEMİS	İFFET TANRIÇASI
SENİUS	İHTİYARLIK TANRISI
NEMESİS	İNTİKAM TANRIÇASI
POİNE	CEZA VE İNTİKAM TANRIÇASI
MOİRALAR	KADER TANRIÇALARI
KRONOS	KAINATIN HAKİMİ
PİTHO	KANDIRMA TANRIÇASI
THEMİS	KANUN VE ADALET TANRIÇASI
ERESBOS	KARANLIK TANRISI
FONS	KAYNAKLAR TANRIÇASI
PAN	KIR TANRISI
VAKANA	KIRLARDA DİNLENENLERİ KORUYAN TANRI
PHOBOS	KORKU TANRIÇASI
HERAKLES	KUVVET TANRISI
ZEUS	MUTLAK KUDRET TANRISI
RİSUS	NEŞE TANRISI
ERİS	NİFAK TANRIÇASI
FERONİA	ORMANLARI KORUYAN TANRIÇA
ULTİO	İNTİKAM TANRIÇASI
THANATOS	ÖLÜM TANRISI
MORPHEUS	RÜYALAR TANRISI
BOREAS	RÜZGAR TANRISI
ALKYONE	RÜZGAR TANRIÇASI
EOLO	RÜZGARLARIN BEKÇİSİ
HYGİEİA	SAĞLIK TANRIÇASI
AKSLEPIOS	SAĞLIK VE HEKİMLİK TANRISI
HEPHAİSTOS	SANAYİ TANRISI
ARES	AVAŞ TANRISI
URANİA	SEMAVİ AŞK TANRIÇASI
FEBRİS	SICAKLIK TANRIÇASI
FİDES	SÖZÜNDE DURMA TANRIÇASI
EOS	ŞAFAK TANRIÇASI
DİONYSOS	ŞARAP VE COŞKU TANRISI

BİA	ŞİDDET TANRIÇASI
RHEME	ŞÖHRET TANRIÇASI
FATUM	TALİH TANRISI
FORS	TESADÜF TANRISI
THYKE	TESADÜF TANRIÇASI
DEMETER	TOPRAK VE TARIM TANRIÇASI
HYPNOS	UYKU TANRISI
PERSEPHONE	YERALTI TANRIÇASI
HADES	YER ALTINDAKİ ÖLÜLER ÜLKESİNİN TANRISI
FLORA	YEŞEREN BİTKİLER ALEMİ TANRIÇASI
PENİA	YOKSULLUK TANRIÇASI
NİKE	ZAFER TANRIÇASI
ATHENA	ZEKA TANRIÇASI
DAİMON	ZEKA VE İLAHİ KUVVET TANRISI
PLOUTOS	ZENGİNLİK TANRISI

Yunan Mitolojisindeki Tanrıların hepsini ne yazık ki buraya sığdıramayacağım. Bilmediğim ve bulamadığım ne kadar çok isim var kimbilir...

Tanrıların haricinde ismini çok duyduğumuz mitoloji kahramanları vardır. Herkes farklı bir dilde anlatır hikâyeleri, ortak bir anlatım biçimleri yoktur. Ve herkes bir şeyler katar kendinden o hikâyeye. Kimisi ders çıkarmamızı söyler, kimisi de “hikâye” der gülüp geçer... Biz dinleyenler ise hayalimizde canlandırırız anlatılanları biraz umut, biraz mutluluk ve biraz da yaşanmışlık katarak içine..Belki o hikayedeki kahraman olmayı geçiririz içimizden. Yıllar sonra da görkemli bir şekilde anılmak...

Mitoloji, biz inanmak istediğimiz sürece girer yaşantımıza. Biz ona inancımızın kapılarını açarız, o da bize engin bilgilerini...

Ve işte o bitmek bilmeyen, efsane kahramanların hikâyelerinden ilkinin bu sayımızda sizlerin huzuruna çıkartıyorum. Psyche... Kimdir bu Psyche? Yunan Mitolojisindeki yeri nedir? Çoğu kişi güven'inin simgesi der bu hikâye için. Psyche, 3 kızı olan bir kralın en küçük ve en güzel kızıdır. Öyle güzeldir ki halk artık Aphrodite'in tapınaklarına gitmez olmuştur. Ölümlü olmasına rağmen Psyche'nin adına tapınaklar yapılır ve ona tapılır. Tabi bizim afet-i devran tanrıçamız Aphrodite'miz bu olay karşısında delirir ve oğlu Eros'u Psyche'yi en çirkin, en rezil adama âşık etmesini söyler. Ama Psyche o kadar güzeldir ki Eros âşık olur ve hikâye başlar...

PSYCHE VE EROS'UN AŞKI...

Psyche, bir kralın üç kızından biriydi; fakat o kardeşlerinden farklı olarak o kadar büyüleyici bir güzelliğe sahipti ki herkes Aphrodite'i bırakmış, ona tapınmaya başlamıştı. Aphrodite tapınağının sunakları artık bomboştu ve herkes hediyelerini Psyche'ye götürüyordu. Bu

durumdan aşk tanrıçası Aphrodite küplere biniyor, kıskançlığından çatlıyordu. İntikam almak için iş başa düşünce oğlu Eros'a gitti ve onun için Psyche'ye cezasını vermesini istedi.

Halk, Psyche'ye taparken babası ve Psyche bu durumdan hoşnut değillerdi, çünkü Psyche artık aşık olmak ve evlenmek istiyordu, fakat kimse bir kralın kızı olan bu büyüleyici kadına yaklaşmaya cesaret edemiyordu... Halkın gözünde Psyche artık tanrıçalaştırılmıştı. Bu duruma üzülen kral, ailesini alıp geleceği sormak için bir kâhine gitti. Kâhin, Psyche'nin mutluluğu için onu alıp bir dağın tepesine çıkmaları gerektiğini, oradaki uçurumun kenarında bekleyen Psyche'yi dev bir karayılanın gelip alacağını ve kocasına götüreceğini söyledi. Önce bu duruma çok üzülseler de başka çözümleri olmadığını anlayan aile, kızlarını uçurumun kenarına götürdüler ve o sırada pamuk gibi beyaz bir bulut geldi, Psyche'yi içine aldı ve kız derin, yumuşak ve ılık bir uykuya daldı. Bulut onu çok uzakta bir sırça saraya götürdü. Psyche gözlerini açtığı anda etrafında onun hizmetkârları olacak melekler vardı.

Hizmetkârları Psyche'nin bir dediğini iki etmiyorlardı ve Psyche günlerini sadece gece odası kapkaranlık gelen kocasını bekleyerek geçiriyordu. Eşinin Psyche'den sevgisi karşılığında tek istediği, onun yüzünü görmeye çalışmaması ve ona sonsuz güvenmesiydi. Psyche de bu durumdan memnundu, çünkü kocası da, çevresindeki diğerleri de her istediğini yapıyorlar, onu çok seviyorlardı.

Gel zaman git zaman, Psyche mutsuz olmaya başladı, çünkü kocası onu bu altın kafeste mutlu etse de ailesini özliyordu, onları görmek için çıldırıyordu. Bir gün kocasına bu isteğinden bahsetti, kocasıysa bir şartla gidip onları görebileceğini söyledi; Psyche'den bir şey yapmasını isterlerse onu yapmayacaktı... Psyche'nin isteği karşılığında bu, çok kolay bir şarttı...

Ailesinin yanına gittiğinde hepsi onu özlemle karşıladılar. Hepsi birbirini çok özlemişti, onu çok merak etmişlerdi, bir sürü sorular soruyorlardı ve duyduklarıyla dehşete düşüyorlardı. Psyche, kocasını sadece geceleri yanında bulduğunu ve asla yüzünü göremediğini ama çok iyi kalpli bir insan olduğunu ve onu çok sevdiğini anlatınca kız kardeşleri kıskançlıktan çatlarken, gayet fesatça bir fikir ürettiler; belki de Psyche'nin kocası gerçekleri saklamaya çalışan bir canavardı ya da o kadar çirkindi ki bundan çok utanıyordu... Fesatça fikirlerinin ardından, Psyche'nin kafasını bir sürü sorularla doldurdular ve ona bir gece kocası uyurken bir hançer alıp mum ışığında bakmasını söylediler.

Psyche eve döndüğünde aklını bu sorular kemiriyordu ve akşam merakına yenik düştü, kocası uyumuşken eline bir mum, bir de canavarsa ve uyanıp saldırırsa diye hançer alıp kocasının yüzüne doğru eğildi. Güllerle kaplı bir yatakta yatan dünyanın en yakışıklı, en mükemmel erkeğini, kocaman beyaz kanatlarını ve yanında duran bir okla yayları gördü. Kocası aşk tanrısı, Eros'tu. Psyche adeta büyülenmişti ve kocasına bir kez daha âşık olmuştu. Bakarken, elindeki mumu unuttu ve dalgınlığından mumdan kızgın bir damla Eros'un kanatlarına damladı. Damlanın verdiği sıcaklıkla uyanan Eros, ondan istediği tek şeyi de yapmayan Psyche'yi görünce hayal kırıklığına uğradı ve pencereden uçarak onu terk etti.

Psyche ne yapacağını şaşırdı, teker teker tüm tanrılara gidip Eros'u ona geri dönmesi için ikna etmelerine yalvardı, fakat Eros Olympos Dağı'nın tepesinden Psyche'yi sadece seyrediyordu, onu hala çok seviyordu fakat yaşattığı hayal kırıklığını unutamıyordu. Psyche, son şansı olarak kendisinden nefret ettiğini bildiği Aphrodite'e yalvarmaya gitti. Aphrodite ise onu soğuk ve düşmanca bir gülümseyişle karşıladı, ve onun iyi bir eş olup olamayacağını test edeceğini söyledi. Psyche'ye yapmadığını bırakmadı, önce bir sürü tahılın içinden tane buğdayları ayırttı (neyse ki karıncalar yardımına koştu), sonra da gidip altın koyunların

tüylerini kırpmasını istedi (bu vahşi koyunları kırpması ve yünlerini eğirmesi için çoban yardımcı oldu ve öğlen hepsini kavalıyla uyuttu), son olarak da Hades'in karısı Persephone'den büyülü makyaj kutusunu almasını ama ne olursa olsun kutunun içine bakmamasını söyledi. Maalesef Psyche bir kez daha merakının gazabına uğradı ve zor da olsa alabildiği kutunun içeriğini açıp baktı, kutunun içindeyse gözle görülebilir bir şey yoktu; sadece ölüm uykusu...

Psyche orada uyuyakaldı ve nefes alışını durdu. Bunu gören Zeus daha fazla dayanamadı, Eros'u yanına çağırdı ve buna bir son vermesini, artık onu affetmesini söyledi. Eros, gidip Psyche'yi alıp Olympos Dağı'na getirdi. Zeus'un önünde Psyche'ye önce ambrosia içirip ölümsüzlüğe kavuşturdular, sonra da Psyche ile Eros evlendi. Tanrı ve tanrıçaların arasında sonsuza dek mutlu yaşadılar.

DEFNE AĞACI'NIN OLUŞU

Bir gün Apollon Thessalia'da kıyıları ağaçlarla gölgelenen Peneus Irmağı kenarında, güzel genç bir kız gördü. Bu güzelin adı Daphne idi ve Apollon görür görmez ona aşık olmuştu. Daphne ormanların derinliklerinde dolaşmaktan zevk alıyordu ve ay ışığında yabani hayvanları kovalamak, avlamak, onun en büyük eğlencelerinden biriydi. Yalnız başına dolaşmayı çok seviyordu. Dahası Daphne hayatı boyunca yalnız yaşamaya yemin etmişti. Erkeklerden nefret ediyordu bu yüzden evlenmeyi kesinlikle istemiyordu.

Fakat Apollon ona delicesine tutulmuştu ve peşini bırakmıyordu. Ormanda karşılaştıklarında Tanrı Apollon, güzeller güzeli bu kızla konuşmak istedi ancak Daphne ondan korkarak koşmaya başladı. Apollon ne dediyse onu durmaya ikna edememişti, Daphne korkmuştu bir kere. Yorgun düşene kadar koştu koştu, daha fazla koşacak gücü kalmadığında yere yıkıldı ve toprak anaya yalvarmaya başladı.

"Ey toprak ana beni ört, beni sakla, kurtar"

Toprak ana onun yakarışını duymuştu, az sonra Daphne yorgunluktan ağrıyan bacaklarının sertleştiğini, odunlaşmaya başladığını hissetti. Gri renginde bir kabuk göğsünü kapladı. Güzel kokulu saçları yapraklara dönüştü ve kolları dallar halinde uzandı, küçük ayakları ise kök olup toprağın derinliklerine doğru indi.

Apollon sevdiği kıza sarılmak isterken bu Defne ağacına çarpınca şaşırdı. O günden sonra Defne ağacı Apollon'un en sevdiği ağaç oldu ve defne yaprakları genç tanrının saçlarının çelengi oldu. Kahramanlara ödül olarak defne yapraklarından yapılma tacılar taktılar.

LYDIA'LI ARAKNE'NİN ÖRÜMCEK OLUŞU

Athena; insanların yaptığı bütün sanatların ve işlerin, özellikle kadınların yaptıkları ince nakışların, işlemelerin koruyucusu idi. Hera'nın gelinliğini kendi elleri ile hazırlamıştı. Bu gibi işlerde oldukça başarılı olan Yunanlı kadınlar sanatlarını Athena'yı çalışırken seyrederek öğrendiklerini, onun öğütlerini dinlediklerini söyleyerek övünürlerdi. Fakat iyi kalpli

yumuşak Athena'nın da zaman zaman öfkeye kapılıp kalp kırdığı, intikam aldığı olurdu.

Efsaneye göre Lydia'lı güzel bir kız olan Arakne gergef işlemekte, oya yapmakta o kadar başarılıymış ki arada sırada Nympha'lar bile, ormanlardan ve su başlarından ayrılarak onu izlemeye gelirlerdi. Bir gün periler ona “Bu güzel sanatı, bu kadar hoş gergef işlemeyi sana Zeka Tanrıçası mı öğretti?” diye sordular. Arakne ise "O kim? Benimle boy ölçüşemez, ben bu işte herkesi hatta Athena'yı bile geride bırakırım " diye karşılık verdi.

Athena bütün bunları duymuştu. İhtiyar bir kadın şekline girerek Arakne'nin yanına geldi. "Kızım " dedi " İhtiyarlık insana yalnız keder ve üzüntü getirmez, tecrübe de getirir. Öğütlerimi yabana atma, evet sen sanatında çok başarılısın, bütün kadınları, kızları geçebilirsin fakat bir tanrıçanın gücü, sanatı her şeyin üstündedir. Kendini o kadar büyük görme.”

"Ben gurura kapılmıyorum, kendimi büyük görmüyorum, gerçeği söylüyorum. İsterse Athena gelsin, ben onunla da yarışa girerim” dedi.

"İşte geldi" diyerek zekâ tanrıçası ihtiyar kadın şeklinden çıktı ve kendi tanrısal görüntüsüne büründü. Bunun üzerine ikisi de yan yana oturarak gergef işlemeye başladılar. Birbirini yenmek arzusu, her ikisine de yorgunluğu unutturdu. Athena, gergefte Olympos Dağını ve Tanrıları işledi. Mağrur Lydia'lı güzel, Tanrıların aşk maceralarından sahneler işliyordu. İki işleme bitince Athena, Arakne'nin el işinde hiçbir kusur bulamadı. Onun el işi çok güzel ve mükemmel işlenmişti. Buna büsbütün kızdı ve onu kıskandı. Kızın işlediği parçayı eline aldı, buruşturdu, yırttı attı. Bu hakaretten çok müteessir olan Arakne, kendini asmak istedi.

Fakat Athena "Sen ölmeyeceksin fakat benimle boy ölçüşme cesaretini gösterdiğin için hayatını ağ üstünde asılı olarak geçireceksin." diyerek Arakne'yi bir örümceğe çevirdi.

Daeya

(Kaynaklar: -Mitoloji Tanrıları- martimex.sitemmynet.com)

HALK OZANI YUNUS EMRE

İkinci yazımda ne yazabileceğimi uzun süre düşündüm. Ozanlık o kadar geniş ki, yazılabilecek çok fazla konu var. Ancak sanırım yakınımızdaki bir yerden başlamak en doğrusu olacaktı. Ben de ilk birkaç yazımın konusu olarak Anadolu’da yaşamış Türk Halk Ozanlarını seçtim.

Özellikle göçebe kültürlerde kalıcı bir şehir ya da eser yokken ozanların önemi büyüktür. Türk Halkında bu kültür yerleşik yaşama geçtikten sonra da devam etti. Özellikle halkın yerleşik yaşama geçtikten sonra da çok büyük refah düzeyine erişememesi mevcut geleneklerin, hikâyelerin, kültürün aktarılmasının en etkili yolunun ozanlık olmasına neden oldu.

Sonuç olarak Anadolu’nun Türk tarihi birçok büyük halk ozanını içinde barındırdı. Bu ozanların özellikle üç ana grupta toplandığını görürüz ki... Bu üç grup adeta Anadolu’nun destanlaştırmak istediği insan tiplerini özetler. Bunlardan ilki Dünyanın, evrenin işleyişini kavramış, bugünkü bakış açısı ile bakarsak bilge, o günün bakışı ile ermiş kişilerdir.

Bu insanların özellikle kendini dine adanmış insanların toplandığı dergâhlarla bağlantılarının olduğunu görürüz. Dergâhlar özellikle isyanlar, kıtlıklar ve savaşların yoğunlaştığı dönemlerde tüm bunların bir bakıma üstünde olan insanların yaşadığı ve birçok insanın saygı duyduğu kurumlardı.

Ancak dergâhtan yetişmek halk ozanı olmak için yeterli değildi. Halk ozanı olmak ancak halkın dilini konuşmakla mümkün olabilirdi. Tüm Dünya işleri kendisini bıkırttığında, hissettiklerini türkülerinde yaşatmayan dergâh üyeleri, halkın ozanı haline gelemezlerdi. Biraz da bu nedenle birçok dergâh lideri de ozanlık yapmışken, bu ermiş ozanların içinde en ünlü olan, hiçbir zaman üyesi olduğu dergâhta önemli bir konuma yükselememiş Yunus Emredir.

Efsane; Yunus’un, Anadolu’nun en karışık dönemlerinden birinde doğduğunu söyler. Selçuklu devleti dağılmış, küçük beylikler birbirine girmiştir. Kıtık ve savaş her yerededir. Yunus’un köyünde de kıtlık vardır. Yunus buğday istemek için dergâha gider ve dergâh lideri ona buğday yerine bir çeşit maddeleşmiş ermişlik anlamına gelen nefes vermeyi teklif eder. Yunus bunu başta reddeder ama sonra pişman olup döner. Böylece dergâha girer. Bu kararını maddi varlığı reddetme olarak da yorumlayabiliriz. Yunus kıtlığın hatta köylüsüne yardımın bile evreni oluşturan birliğe katılmanın yanında ufak bir amaç olduğunu anlamıştır. Halk gözünden bakarsak birçok insanın istediği ama yapamadığını yapıp bilgeliği günlük ihtiyaçlara tercih etmiştir.

Ancak Yunus’un daha sonra dergâhtan kaçtığı da bilinir. Bir süre kendi kendine dolaşır. Dergâha dönüşü de yine efsanevi bir olayın sonunda olur. Bir gölün başında karşılaştığı iki derviş bir bilgeye dua ederler ve bir sofraya belirir. Yunus da mahcup olmamak için tanrıya, “Onlar kime dua ettiyse aynı kişi hayrına bir sofraya diliyorum” der. Bu defa daha önce hiç görülmemiş bir sofraya belirir.

Dervişler şaşırıp Yunus’a kime dua ettiklerini sorunca o, “Sizin dua ettiğiniz kişiye.” der. Bunun üzerine dervişler “Biz Yunus Emre’ye dua etmiştik” derler. Yunus Emre bunu bir işaret sayar ve dergâha döner.

Yunus’un burada, aslında geldiği bilgelik düzeyinin farkında olmadığını görürüz ki bu

Anadolu insanın sahip olduğu ve yücelttiği bir özelliktir. Nitekim Yunus bu olaya rağmen ömrünün sonuna kadar dergâhta dergâh liderinin takipçisi olarak kalmıştır. Ne kadar bilge de olsa bu bilgelik onu daha üst bir konum aramaya itmemiştir. Ki, belki de bu özelliği onu Anadolu'nun bilge ozanlarının en ünlüsü yapmıştır.

Yunus'un daha ileride dergâh liderinin kızı ile evlendiği ama kıza dokunmadığı da söyleniyor.

Yaşam hikâyesine bakıldığında Yunus tam anlamıyla Anadolu'nun yücelttiği bilgedir. Gerçekten hayatı bu şekilde olduğu için mi bu kadar yüceltildi yoksa zamanla hayatı anlatıla anlatıla bu hale mi geldi bilmiyoruz.

Ancak bilinen odur ki, Yunus Emre Anadolu'nun yıllarca devam etmiş yanlarından birini anıt gibi üzerinde taşır. Belki de bu nedenle halkın arasında adı pek çok komutanın ve önemli insanın çok önüne geçmiştir.

Aşkın aldı benden beni
Bana seni gerek seni
Ben yanarım dünü günü
Bana seni gerek seni

Ne varlığa sevinirim
Ne yokluğa yerinirim
Aşkın ile avunurum
Bana seni gerek seni

Aşkın âşıklar öldürür
Aşk denizine daldırır
Tecelli ile doldurur
Bana seni gerek seni

Bir kez gönül yıktınsa
Bu kıldığın namaz değil
Yetmiş iki millet dahi
Elin yüzün yumaz değil

Bir gönülü yaptın ise
Er eteğin tuttun ise
Bir kez hayır ettin ise
Binde bir ise az değil

Bir garip öldü diyeler
Üç gün sonra duyalar.
Soğuk su ile yuyalar,
Şöyle garip bencileyin.

Yeorda

Eski dönemlerden başka bir kahramanı anlatacağım bu akşam
Ne zaman nereden geldiği bilinmeyen bir kahraman
Geçmiş ile ilgili sadece bir öykü dillenmiş
Orkların akın ettiği bir kasabada başlamış öykü
Orklar ırzına geçince kasabadaki bir kadının
Birleşmiş kana susamış orkların kanı
Orklardan nefret eden insanlarla
Hiç yaşamaması gereken bir yaratık gelmiş diyara

Kadın yine de yapamamış yapılması gerekeni
Öldürememiş kendisinin hayat verdiği bebeği
Ölümle cezalandırmış kasabalılar kadının günahını
Yeorda da paylaşacakmış annesi ile aynı kaderi
Kaçırmasaydı tanrıçasının tapınağına onu Serina rahibi
Yeorda tapınakta büyümüş öğrenmiş doğanın öğretilerini
Denemiş orklardan aldığı kandaki nefreti dengelemeyi
Tanıdıkça daha da hayran olmuş tanrıça Serina'ya
Karar vermiş sonunda ona tüm varlığını adamaya

Mucize gerçekleşmiş kabul etmiş tanrıça onu
Serina rahibi olmuş kan içici orkların çocuğu
Diyarın tapınaklarından birinde hizmet etmiş uzunca süre
Yüzleşmesi gerekmiş sonra diyarı sarsan ilk tehditle

Yıllardır olduğu gibi huzurlu geçeceğı sanılan o gün
Birden beliren iblisler saldırmış şehrin üstüne
Yeorda denemiş iblislere karşı koymayı
Gücü yetmemiş ve kaybetmiş
İzlemiş sadece yıkılan tapınağı

Tanrıçasının sesini duymuş yarı ork uyurken
Bu yıkımın başlangıç olduğunu söylemiş Serina ona
Olacakları durdurma görevini Yeorda'ya vermiş tanrıça
Uyandığında izleyeceğı bir barbarın yanında

Yeorda o gün tanışmış Corax'la
Diyarı tehdit eden gizem bu barbarda saklıymış
Onu ve yoldaşlarını izlemiş Yeorda sessizce
Denilir ki asıl tehdit Corax'ın bedenini kullanan bir büyücüymüş
Büyük bir tanrıya yol açmakmış amacı
Corax farkındaymış alet olduğu amacın
Reddedemiyormuş yine de büyücünün varlığını
Büyük bir güç vaat ediyormuş büyücü Corax'a bedeni karşılığında
Güce âşık barbar karar veremiyormuş yapacağına

Yol boyunca her dövüş onu daha fazla esir etmiş
Sonunda tüm varlığı teslim olmuş büyücüye
Ruhu esir düştüğünde değişmiş bedeni de
Dönüşmüş güçlü barbar kanatlı çirkin bir iblise
Onu takip edenler izlemişler çaresizce gidişini
Yalnız Yeorda duymuş iblisin hedefini
Malovan tapınağına gidiyormuş iblis açmak için kapıyı tanrısına
Orada yatıyormuş kilit boyutların kapısını açacak

Yeorda grubu takip etmiş yetişmek için zamanında
Rahiplerin en umutsuz anında varmış grup tapınağa
İblisleri oyalamak için çaresizce yalvarmış tanrıçasına
Dinlemiş rahibini Serina
Canlanmış ağaçlar
Saldırmışlar yaratıklara

Büyücü görünce grubun üzerine geldiğini
Saldırmış tek tek yok etmek için hepsini
Hayatını almak için saldırmış Elf büyücü kızına
O anda kaptırmış bedenini tekrar Corax'a
Corax görünce gizli aşkı ölümün pençesinde
İlk defa savaşmış kararlılıkla büyücüyle
Büyücü kaybetmiş kontrolünü Corax'ın bedeninin
Tehdit sona ermiş böylece
Diyarın hiç bilmediği

Hızla gelişen bu yolculuk sona erdiği anda
Yeorda fırsat buldu olanlara kafa yormaya
Tanrıçası ilk defa konuşmuştu onunla
İlk defa ağaçlar dinlemişti çağrısını
İlk defa anlamıştı Yeorda doğanın onu kabul ettiğini
Silinmişti şüpheler kafasından
Bir yarı Ork'u kabul eden tanrıçaya o gün bağlandı tamamen
En korkunç tehditlerin koparamayacağı bağ o gün oluştu.

Diyar uzunca zaman bilmedi ne olduğunu doğa rahibine
Yeniden döndüğünde ise yüzleşiyordu diyar yeni bir tehditle
Corax büyük bir ordu ile tehdit ediyordu Onkasabayı
Yeni bir düzeni başlatacaktı Corax'a göre Onkasaba Savaşı
Daha adil bir düzen yayılacaktı tüm diyara
Savaşla adaleti yaymak yabancıydı Serina'ya
Yeorda hiç şüphe duymadan yer aldı yol arkadaşının karşısında
Karşı tarafta şövalye Karathas bekliyordu umutsuzca saldırıyı
Dinsiz olduğu söylentisi ile kaybetmişti tüm arkadaşlarını

Katılınca bir tanrıçanın tapınağı Karathas'ın tarafına
Umut etti ilk defa Onkasaba bir kurtuluş olduğuna
Yeorda tapınaklarda savundu Onkasabanın tarafını
Corax'la tartışılar göstermek için dinleyenlere haklılıklarını

Ancak barbar eğitilmemişti sözcüklerle savaşmak için
Yeorda'nın karşısında azalıyordu gittikçe etkisi
En büyük umudu yok etmekti komutanları
Daha savaş başlamadan
Bunun için düello teklif etmişti Onkasabayı savunan Karathas'a

Yeorda bir yol aradı engellemek için düelloyu
Corax'ın öfkesi verdi bir gün aradığı bahaneyi
Efsaneler der ki o günlerde dövüşlerin katıymış kuralları
Malovan'ın belirlediği kurallar bozulmazmış hiçbir zaman
Yenilenin bedenine saygı da kurallardan biriymiş
Corax ise Karatasın bedenini bir büyücüye vaat etmiş
Yeorda duyunca kuralın çiğnendiğini
Karathas'a düelloya gitmemesini söylemiş
Ancak Karathas dinlememiş rahibin çağrısını
Gitmiş ve yenilmiş komutansız bırakmış Onkasabayı

Saldırısı kazanırmış Corax hemen o anda
Ancak böyle bir zafer yetmemiş Corax'a
Yeorda'nın tüm inancını yok etmekmiş amacı
Bunun için bozmaya çalışmış birliğini savunmanın

Yeorda umutsuzca çağrı yapmış diyara
Çağrısını dinleyen üç kişi gelmiş Onkasabaya
Biri büyücü Yeminer'miş karanlık sanatlarla uğraşan
Savaşçı Oren'miş diğeri
Sonuncusu ile oğluymuş Karathas'ın Ardan olarak anılan

Ancak savunmaya katıldıktan sonra
Çekişmeye başlamış bu üçlü
Karanlık büyücüyü atmış Ardan kasabadan
Oren'i ise ihanetle suçlamış
Sonunda bu iki kişide Onkasabadan ayrılmış

Daha da sarsmak için Corax zayıflamış savunmayı
Bozmak için çabalamış bu ikilinin arasını
Ancak Yeorda kararlılıkla cevaplamış her iftirayı
Başarısız olmuş Corax'ın her çabası
Umutsuzca çabalarken Corax yıkmayı Serina rahibini
Hiç beklemediği bir darbe yıkmış bir anda kendisini

Corax'ın aşkı en baştan beri izliyormuş sevgilisini
Kalbi korku ile çarpıyormuş Onkasabanın yanında
Ancak engelliyormuş aşkı
Çıkmasını Corax'ın karşısına
Ancak son çabaları barbarın kararlılıkla doldurmuş içini
Desteklemeye karar vermiş Onkasabanın direnişini

Corax haber aldığında sevgilisinin kararını
Parça parça olmuş kalbi
Bırakmaya karar vermiş savaşı
Rahipleri ile giderek başlatmış barış görüşmelerini
Böylece sona erdirmiş Onkasaba üzerindeki tehdidi

Yeorda bitirmiş böylece Karathas'ın başlattığı direnişi
İnancı başlatmış diyarın en uzun barış dönemini
Ne olmuş rahibe sonra bilinmedi hiçbir zaman
Yıllar geçti yarı orkun adı silindi diyarın üzerinden

Yalnızca Onkasaba unutmadı onu ve Karathas'ı
Onların hikâyelerinde yaşadı
Savaşa susamış orkların çocuğunun
Önleyişi Onkasabayı yok edecek savaş

Firble

Güneş Işığı Kehanetleri Bölüm II

SON MAHKÛM

Gece yarısının uğultuları bazı zamanlar Alornan Hapishanesi mahkûmlarına o kadar tatlı gelir ki, gündüz çekilen tüm işkence dolu saatlerin yorgunluğu bu saatlerde atılmakta ve rahat nefes alıp veren insanların sessizliği sabahın getirdiği korku dolu şafağa kadar sürmektedir.

Korku artık bu hapishanelerin adının dört büyük krallığa duyulmasını sağlayan en büyük efsane olmuştur. Öyledir ki dört krallığın da en azılı mahkûmları bu hapishanelere yollanırlar. Çünkü bu hapishaneler en berbat insanı bile sessizliğe gömecek, en büyük katilin içinde taşıdığı o cani ruhu bile eritip bitirecek niteliktedir.

“Üç yüz otuz sekiz, Üç yüz otuz dokuz, Üç yüz kırk...”

Gecenin sessizliğinde hücre bölümlerine hiçbir gardiyan uğramaz ve buna rağmen sessizlik hüküm sürmektedir. Sessizliğin içinden arada sırada çıkan bu uğultu bile sessizliğin dokusunda ki saf huzuru bozmamaktadır.

“Üç yüz kırk bir, Üç yüz kırk iki, Üç yüz kırk üç...”

Adam derin nefesleri arasında fısıltı şeklinde çıkan sayıları bir kenara bıraktı ve başının altındaki ellerini önüne alarak ve uzatmış olduğu ayaklarını altına alarak bağdaş kurdu. Kendisini zinde tutmalı, buradan çıktığında yapacağı işe konsantre olmalı ve tüm günün işkence dolu yorgunluğuna –gündüz saatlerinde hapishanede birçok sıra dışı ve ağır iş mahkûmları bekler ve onların gece konuşamayacak kadar yorgun düşmelerine neden olurdu– rağmen yoğunlaşmalıydı.

Zaman geliyordu. Yaklaşıyordu... Üç yüz kırk üç gün geçmişti. Her gün için fazladan bir kez yattığı yerden kalkmış ve o günden bu zamana kadar çok fazla mesafe kat etmişti. Dışarıya çıkmalı, söz verdiği gibi orada olmalıydı. Ama buna daha zaman vardı... Buna çok zaman vardı... Elli yedi uzun gün ve gece önünde duruyordu. Kanun denen illeti onun önüne koyan kişilere göre *islah olmasına* daha elli yedi uzun gün vardı.

Çocuk elindeki açmış olduğu kitabın sayfalarını adama doğru çevirmiş endişeli bir şekilde bakıyordu. “Anlayabildiniz mi efendim?” diye sordu telaş içerisinde. “Burada yazanları anlayabildiniz mi?” Ama sormadan da anlamıştı karşındaki adamın burada yazanları anlayamadığını.

Adamın suratındaki ifade şaşkın gözüküyordu. “Benimle dalga mı geçiyorsun çocuk?” diye sordu çocuğun elindeki kitabı göstererek “Bu bir oyun kitabı filan mı? Bende seni derslerine çok çalışan, akıllı bir çocuk sanmıştım.”

Kızgın bir şekilde kitabın kapağını kapatan çocuk hızla arkasını dönerken söyleniyordu.

Bir süre çocuğun arkasından bakan adam, çocuğun bu garip davranışlarına şaşırılmıştı. Zira çocuk biraz önce yoldan geçen birisini çevirmiş ve kitabı ona okutmaya çalışıyordu.

Yoldan geçen adam ile çocuk arasında bir konuşma geçti ve iyice sıkıntı ile dolan çocuk başka birisine yöneldi.

İlk önce kendisine bir şaka yapıldığını sanan adam şimdi oldukça ilginç olan bu çocuğu izlemeye başlamıştı. Çocuk sürekli olarak birilerine bu kitaptaki okunması imkânsız yazıları soruyor ve oradan oraya giderek bıkmadan usanmadan kitabı gösteriyordu.

Çocuk bir süre sonra durdu ve etrafında sormadığı kimse kaldı mı diye baktı. İşte o zaman adam hızla çocuğa doğru ilerledi. “Hey çocuk!”

Çocuk bir an ona doğru baktı. Ardından adamı tanıyınca hızla dönerek diğer yöne doğru ilerlemeye başladı. Bu adam kitabı okuyamamıştı, o zaman değersizdi!

Adam kendisinden kaçan çocuğa yetişemeyeceğini anlayınca arkasından bağırdı. “O kitaptaki yazıları okuyabilecek birisini tanıyorum!”

O anda çocuk hızla durdu. Adam koşarak yanına ulaşırken çocuk yavaş yavaş arkasına döndü ve “Kim? Nerede?” diye sordu heyecanlı bir sesle.

Önceden çocukla dalga geçen adam şimdi orada durmuş çocuğun gözlerinin içine bakıyordu. İşte orada bir gariplik vardı; Bu gözler bir çocuğa ait olamazdı!

Alornan şehrinin güneşli gündüzünde kendisini o rutubetli bodrum katına kapatmış olan Metref bir ileri bir geri yapıp duruyordu. Beklediği adamın gelmesi neredeyse an meselesiydi. Ona gerçekleri açıkladıktan sonra buraya gelmesini istemişti. Suan orada olacak mıydı? Buna emin değildi ama kardeşinin orada olması için dua etmekten başka bir şey de yapamazdı. Zira kardeşi ile temasa geçerken kullandığı kadim söz sadece onun sesini karşı tarafa duyuruyordu. Kardeşinin cevabı asla ona ulaşmamıştı.

Metref kapının önündeki sesi duyunca hızla köşeye yığılmış boş şişelerin yanına ilerledi ve orada durmakta olan kısa kılıcı eline alarak kapının yanına geçti. Ruhundaki kadim sözlerden birisini hissetti ve bir an sonra sözler zihninden geçerken kapının varlığı onun için artık orada değildi.

Onun için artık var olmayan kapının arkasında genç ve uzun boylu bir çocuk duruyordu. Kapıyı çalmak için elini kaldırmıştı ama sanki tereddütte gibiydi. Bu görüşme onu korkutuyor olmalıydı. Eskiden beridir güvenmediği birisinin kardeşi olduğunu öğrenince içine bir endişe düşmüştü. Zira kardeşi olduğunu öğrendiği bu adam bir de tüm Babin’de aranıyordu.

Metref, kardeşi Suan’ın bu düşüncelerini tahmin edebiliyordu. O yüzden sadece bekledi. Genç adamın kendisine güvenmesini beklemiyordu. Zira kendisi de kendisine güvenmezdi. Ama söz konusu olan ailesi olduğunda Metref kendisinden daha güvenilir kimse bulunamayacağını biliyordu. Rahmetli babası da aynısını düşünmüş ve korunması çok önemli olan iki parçadan birisini ona vermişti.

Eli cebindeki ufak kutuya gitti. Kutuyu açmanın tek yolu o sırada Suan’da bulunan anahtardı. O anahtar kullanılmadan bu kutu açılmazdı...

Kapı çalınınca Metref hızla elini cebinden çekti ve kapının dibinde durduğu anlaşılmazın diye bir an bekledi. Ardından kapıyı açarak karşısında durmakta olan kardeşine baktı.

Demir parmaklıkların ardından yüksek bir uğultu duyulurken mahkûm hızla parmaklıklara yapıştı. Akşam saatlerinde yeni hücrelerine sokulmuş olan mahkûmların o zamana kadar hiç bozulmamış olan akşam huzuru şimdi neden bozuluyordu ki? İşte bu merak edilmesi gereken bir konuydu. Tüm Alornan Hapishanesi mahkûmları parmaklıklara yapışmış dışarıyı izliyorlar, bir şeyler görebilmek umudu ile dışarıya bakıyorlardı.

Derken koşuşturmaca başladı. Orada olmaması gereken onlarca mahkûm bir anda hücrelere açılan kapılarda belirdi ve ardından büyük bir uğultu duyuldu. Adamın önündeki hücreden geçen onlarca mahkûm daha yeni gözden kaybolmuştu ki, çığlıkları biraz önce duyulan o tek çığlığa karıştı. Uğultu bir anda şiddetlendi ve adam da dâhil tüm mahkûmlar kulaklarını kapatarak haykırdılar. Bu dehşet verici sesi çıkartan da neydi böyle? Adam zorla gözlerini dışarıya çevirdi ve o anda haykırıışların içerisindeki tek bir haykırıış, tiz bir çığlığa dönüştü ve çığlık patlamayı andıran bir ses ile kesildi. Bir anda hücrenin önüne et parçaları saçılırken adam hızla geriledi ve hayatı boyunca gerçekleştirmek istediği amacını bir kenara bırakarak hayatta kalıp kalamayacağını düşünmeye başladı.

Şimdi çığlıkların hepsi tek tek tiz haykırıışlara dönüşüyorlardı. Bir an sonra ise hücrelerin önlerinden kan nehri akıyordu.

On binlerce kitap raflarda duruyordu. Hepsi düzenli, hepsi zamanın tozlarını barındıran on binlerce kitap...

Kitapların arasındaki ışıklandırılmış bir masada duran su bardağının ve onun yanındaki eski bir kitabın sahibi, masanın yanında duran yine ışıklandırılmış bir koltukta oturmuş

uyukluyordu. Çalışmaları sırasında bazen zamanın farkına varamaz ve bir şeyler okurken uyuklardı. Zira artık yaşlanmaya başlamıştı. Bitiyordu artık, o da farkındaydı. Uzun çalışmalarının sonuna geliyordu. Hayatı boyunca okuduğu milyonlarca kitaptan edindiği bilgiler ölümü ile son mu bulacaktı? Daha fazlasını edinemedi, daha en kadim bilgilere bile ulaşmadan her şey bitecek miydi? Adam inanmak istemiyordu. Bunları unutmak için kendisini okumaya veriyordu. Tek dostu olan, hayatı boyunca onun arkadaşlığını yapan kitaplara veriyordu kendisini...

Yaşı ilerlemiş olan bilgin kütüphane kapısının büyük bir gıcırtı ile açılması ile uykusundan uyandı ve o tarafa baktı ama içeriye dolan o loş ışıktaki hiçbir şey göremedi. Bir an sonra kapı kapanmış ve kim geldiyse gölgelerle bir olmuştu. Gözlerindeki o uyku sonrası bulanıklığını atmaya çalışarak kütüphanenin içinde kimin olduğunu görmeye çalıştı.

“Burada olduğunuzu söylediler efendim!” Bu kibar ses ayaklarının dibinden gelince irkilmeden edemedi. İçeriye her kim girdiyse kapının oralarda görmeyi bekliyordu onu ama şimdi o kişi ayaklarının dibinde durmuş kendisine bakıyordu.

Böyle yaklaştığı için ona kızmayı planlayarak ağzını açtı ama gördüğü görüntü ile şaşırarak yeniden kapattı. Karşısındaki sadece bir çocuktü.

Çocuk onun karşısında durarak o güzel gülümsemesi ile ona bakıyordu. “Seni kim buraya bıraktı çocuk?” diye sordu yaşlı adam sıkkın bir şekilde. Çocukların yaramazlıklarını çekemezdi. Onlar her zaman kitaplarına zarar verirlerdi. Halen bir çocuğun yırttığı bir kitabın, ruhunda açtığı yarayı onaramıyordu yaşlı adam. Zavallı kitap...

Çocuk yavaşça eğilerek selam verdi. Diz kırma ile bütünleşen bu selam çocuğun sevimliliğini de ortaya serince adamın koltuğunda huzursuzca kıpırdanmasına yol açtı.

Kitap... Adam tam çocuğa ne istediğini soracaktı ki, önünde bir kitap açıldığını görünce sustu. Çocuk az önce elinde olan kalın ciltli kitabı yaşlı adamın önüne açmıştı. “Lütfen...” dedi. “Lütfen bana okuyabildiğinizi söyleyin...” Umutsuzluk dolu sözler çocuğun tüm gülümsemesini silmiş ve hatta yanaklarından yaşların süzülmesini sağlamıştı. Belli ki çocuk kitabı başka kimseye okutamamıştı.

Adam bir an çocuğa, ardından şimdi kendisini de çok meraklandıran bu kitaba baktı. Sağ eli yandaki masaya uzandı ve gözlüklerini alarak gözlerine yerleştirdi. Ardından kitabı çocuğun elinden alarak önünde kaldırdı.

Yaşlı adam daha kitaba gözlerini çevirdiği anda kitabı kapattı. Çocuk ise o pırıltıyı ruhunda hissetmişti bile. “Lütfen... Lütfen okuyun!” diye haykırdı mutluluk içerisinde.

“Okuyabildiğinizi biliyorum. Lütfen okuyun!”

“Nasıl bu sözleri okumamı istersin benden?” dedi adam şaşkınlık içerisinde. “Seni azat etmemi ve tüm gücünle ortada salıvermemi sağlayacak bu sözleri nasıl okumamı istersin...” Bakışlarını kitabın kapağına çevirdi ve sadece dünya üzerindeki bu dili bilen birkaç kişinin okuyabileceği dilde yazılmış kitabın ismini okudu. “...Krollosa”

Çocuk sinir içerisinde dişlerini sıkarak “Oku!” diye haykırdı. “Oku onları yoksa...”

Şimdi suratından aşağıya terler akan yaşlı adam ona baktı ve “Bunu okuyan kişinin de senin kadar güçleneceğini biliyorsun değil mi? O güçlerin yarısı bana geçecektir. Sonsuz bilgi de yanında...”

Krallosa ona doğru baktı ve “Demek ki söylenenler doğruymuş.” dedi. “Bana her şeyi okuyabilecek, her şeyi bilen birisi olduğun söylenmişti.” Şimdi yeniden sakinleşmişti. Bir çocuğun havasına yeniden bürünmüş ve adama beklentiyle bakıyordu.

“Evet, okuyabildiğimi senin de hissettiğini biliyorum ama sadece tek bir satırı okuyarak bile sana geriye verdiğim gücü şimdi görüyorum.” Çocuğun gözlerindeki parıltıya baktı. “O kitabı asla okumam Krallosa.”

“O kitabı okumaman gerçeği yüzünden senin yanından ayrılamam, bunu biliyor olmalısın Adrahan!” dedi çocuk yeniden sıkıldığı dişlerinin arasından korkunç bir şekilde tıslayarak.

“Beni kendine bağıladığının farkında mısın? O sözleri okuyabilen tek kişi olman gerçeği senin peşinde olmam için yeterli!”

Adrahan yavaşça ayağa kalktı. Bunu biliyordu zaten ama kitabı okuyup ondan kurtulamazdı. Çünkü Krallosa’nın ilk yapacağı şey onu öldürüp, kendisinin adama akan gücünün yarısını yeniden kendisine aktarmak olurdu. Cehennem iblislerinden Krallosa... Aniden ona çıkıp gelmiş ve tüm gücünü serbest bırakmasını istemişti. Neler oluyordu?

Belli ki gücü birisi tarafından uzun zaman önce buraya hapsedilmişti ve o günden beridir arayışlar içindeydi bu iblis. Çünkü dört yüz yıldır iblisin varlığını kimse duymamıştı. Dört yüzden fazla yıl önce Dört Krallığa neredeyse yıkım getirecek olan Krallosa dört yüz yıl önce aniden ortadan kaybolmuştu. Belli ki uzunca bir süre güçlerinin hapsedildiği kitabı aramış ve kısa süre önce kitabı bulunca da onu okuyabilecek birisini aramaya başlamıştı. Onu okuyabilecek bir insan...

Zira bu kitap Cebil dilinde, yüzyıllar önce dünyada sadece bir an var olan bir dilde, cennetin dili denen dilde yazılmıştı. Yazılmış mıydı? Belki de sadece yaratılmıştı... Ama kim tarafından?

Adrahan yerde duran çocuk suretindeki korkunç iblisin yanından geçerken “Biraz hava almam gerekli!” dedi. “Hizmetkârlara söylersen sana yiyecek bir şeyler hazırlarlar. Zira artık benimle yaşıyorsun.” Kapıya ulaşmıştı ki durdu ve şimdi arkasında bir kuyruk gibi kendisini takip eden çocuğa dönüp bakmadan “Bu kitabın güvenli bir yerde durması gerekli!” dedi.

“Güvenli bir yer mi?” diye sordu çocuk sıkıntı içerisinde.

“Evet,” dedi adam derince içine çektiği nefesini bırakarak “Kitap için en güvenli yer yanımda durması...”

Yavaşça kapıdan çıkarken bu iblisin uzunca yıllardır bir çocuk olduğuydu ve belki de artık bir çocuğun ruhunu da yanında taşıyordu. Her ne olursa olsun o bir çocuktu...

Suan girmiş olduğu odanın dağınıklığına bakarak sıkıntı içerisinde homurdandı. “Annemi sakladığım yer bile daha düzenliydi.” dedi. Kapanan kapının içinden –zira halen kapının varlığı onun için yoktu- dışarıya bakan Metref kimsenin Suan’ı takip etmediğini görünce kardeşine döndü. Onun bir sarayda yaşamış olduğunu unutmuştu. Ama şimdi bunların zamanı değildi.

“Babama ve bize kurulan komployu açığa çıkaracak kanıt elimizde!” dedi daha önceden kadim sözlerle de söylemiş olduğu gibi.

Suan kendisini bolca ışıklandırılmış olan odadaki tek koltuğa atarak “Kanıtları bir an önce görmeliyim Metref!” dedi.

Metref başını olumlu bir şekilde salladı ve elini cebine götürerek küçük kutuyu çıkarttı.

Suan bir an gözlerini kutuda gezdirdi ve ardından anahtar deliğini görünce irkilmeden edemedi. Her zaman yanında taşıdığı, babasının kendisine vermiş olduğu anahtar oraya kesinlikle tam uyacaktı. Zira hayatında bu kadar küçük başka bir anahtar ve başka bir anahtar yuvası görmemişti.

“İçinde ne var?” diye sordu.

“Babam tarafından yaratılmış Kadim Sözler...”

Kardeşi hızla bakışlarını ona kaldırdı. “Çok güçlü büyücü olmayan kimse kadim söz yaratamaz Metref!” dedi. “Güçlü büyücüler bile kendi ruhlarının bir parçasını vermeden kadim sözleri yaratamazlar ki, babamda bir damla bile büyü gücü yoktu. Bende ya da sende de olmadığı gibi...”

Metref derin bir iç çekişle konuşmaya başladı. “Kadim söz yaratmak her zaman büyü gücü gerektirmez kardeşim...” dedi. “Bir çeşit kadim söz vardır ki ruhun büyük bir parçasını içine alır ve sadece ruh aracılığı ile var olur...”

Suan bir anda ayağa fırladı. “Olamaz!” dedi. “Babam Kilit Ruh kadim sözlerinden yaratmış olamaz!”

Metref kutuyu elinde tutarak odanın diğer ucundaki dolaba doğru ilerledi ve oradan çıkarttığı bir içkiyi iki bardağa doldurmaya başladı. Kilit Ruh kadim sözleri, sözleri yaratan kişinin ruhunun diğer dünyadan buraya kısa süreliğine çağrılmasına yarıyordu.

Suan bir an öylece durdu ve sonra koltuğa oturdu. “Bu da demek oluyor ki babamın ruhunun bir parçası bu kutuda mühürlü.

“Ruhu huzurlu değil demek oluyor!” dedi Metref ekleyerek.

Suan başını salladı ve babasının ölmeden önceki o uyurgezer halini düşündü. Onu hasta sanmıştı sürekli Suan, ama şimdi anlıyordu. Babası öldürüleceğini uzun zaman önce anlamıştı ve ruhunun çok büyük bir bölümünü kutuya hapsetmişti. Şimdi kutuyu açarak ruhu son bir kez çağırabilirlerdi ama sadece son bir kez! Bu gerçekten de çok büyük bir kanıt olurdu. Şimdi neden hapsedilmiş gölgelerin onun peşine düştüğünü anlıyordu. Hepsi bu Kadim Sözleri ele geçirmek istiyorlardı. Babasının kendi katilini açıklaması için geriye gelmesini sağlayacak kadim sözlerin peşindeydiler.

Her şey bir yana Suan, babasının ruhunu huzura kavuşturmak için bu kutuyu veremezdi. Kutuyu kullanacaktı elbette! Babasını öldüreni herkese açıklayarak annesini ve kendisini sürekli olarak öldürmeye çalışan katilleri ele verecek, Metref’in üzerindeki doğru olmayan hükmü kaldıracak ve... ve babasının ruhunu özgür bırakacaktı.

Suan yavaşça ayağa kalktı. “Babin Kralı ile yapmam gereken bir görüşme var!”

Saatler sürmüş gibi gelen çılgınlıklar... Her yeri sardılar ve hücredeki adam kulaklarını kapatarak artık parmaklıkların arasından içeriye süzülen kan nehrine karışmış bir şekilde hücrenin kenarında kıvrılmıştı.

Bir anda tüm sesler kesilmiş ve hapishaneyi bir sessizlik kaplamıştı. Hiçbir... Hiçbir ses duyulmuyordu ve bu, az önceki haykırışlardan daha da büyük bir işkenceyi kendisine getiriyor gibiydi. Derken yerdeki kan nehrinin üzerinde yürüyen ayakların sesi duyuldu

Tık... Tık... Tık...

Hücrelerin kapısı büyük bir gümürtü çıkartarak açıldı ve adam halen korkarak bakışlarını kaldırmadan köşede öylece yatmaya devam etti.

Ancak karşısından bir konuşma sesi gelip onu kendisine getirinceye kadar adam öylece olduğu yerde kıvrılıp oturdu.

“Kalk, yapman gereken şeyler olduğunu unuttun mu?”

Konuşma sesi ile birlikte bakışları sesin kaynağına yöneldi ve bir an sonra gözlerini tutarak acı içerisinde haykırmaya başladı. Zira artık gözleri sadece karanlığa bakıyordu. Karanlık... Her şeyi gören, ışık dışında her şeye sahip olan karanlık... Kızıl kan nehri artık önünde onu selamlıyor, kara kaplı bir halı gibi kendisine yol gösteriyordu.

Yapması gereken şey yeniden içinde bir gölge yolu oluşturmuş bu kara kan nehrine karışıyordu. Şimdi gitmesi gereken yeri çok açık şekilde görüyordu. Kara kan nehrine ayak seslerini katarak ilerlemeye başladı. O anda hapishanelerde varlığını sürdüren son mahkûm amacını gerçekleştirmek için adımlarını atmaya başlamıştı.

Gorath

Cennet Bahçesi

1. BÖLÜM

Güneş, kırmızı geceliğini üstüne geçirmiş, işine başka yerlerde devam etmek için, çekingen ve sessiz gitmekteydi. Eğlencesi giden bulutlar, yavaş yavaş dağılmaktaydı. Rüzgârsa, onlara yol göstermekteydi.

Yaşlı ağaç, her zamanki gibi buruşukluklarla kaplı, yapraklarını kaybetmiş ve dalları titrek, onları izledi. Zevk almadı, kalbi zevk alamayacak kadar katıydı. Rüzgâr, kabuğunun kıvrımlarından aktı, yosunlarını okşadı, oyuğundan derin iç çekişlerle geçti ve muzırca kaçtı. Ağaç, tacizcisine burun kıvrarak döndü, dalına kurulmuş salıncakta sallanan çocuğa baktı.

“Daha hızlı! Ha ha hah!”

Sekiz yaşlarında; kısa, düz, kahverengi saçlı; hep iyi giyinen bir oğlandı. Yüzünden gülümsemesinin eksik olduğunu hiç görmemişti.

“Ha ha ha!”

Belki onu sevmeyi bile başarabilirdi. Kaybettiği yapraklarını bulmak gibi bir his uyandırıyordu.

Çocuk, gülümsemesine ara vermeden arkasını döndü ve güzelliğiyle ağacın köklerini bile kıpırdatan kadına baktı. Yumuşak hatlı, pürüzsüz yüzündeki iri, yeşil gözlerinin yanına düşen kıvrıkcık, kahverengi saçlarıyla; dolgun, dik göğüslerinin altında uzanan düz karnı, yuvarlak kalçaları ve uzun bacaklarıyla; Tanrının cennet bahçesi için yarattığı en eşsiz süs olmalıydı.

Cennet bahçesi, ne yazık ki hep, kovulanlarıyla adını duyururdu.

Salıncak son kez geri geldi. Kadın, katil ve kovulmuş; cebinden eşarbını çıkarıp çocuğun boynuna doladı ve boş salıncak öne atılırken çocuğun içindeki tüm nefes boşaldı; eşarp, ete gömüldü.

Kadın, çocuğun çırpınan bedenine eğildi; rahatlatıcı ve bir o kadar yalan sözler fısıldıyordu. Çocuğun kollarında çırpınan bedeni, âşığını bedeniyle zevkten titreten bir delikanlıya verdiği hazzın daha fazlasını yaşıtıyordu. Çocuk öldükçe, o zevkin doruğuna yaklaşıyordu. Hiçbir erkek ona bunu yaşatamazdı.

Çocuksa, morarmış yüzü ve fırlamasına az kalmış gözleriyle tek bir soru soruyordu:

“Neden?”

Kocaman gövdesini diğer tarafa çevirdi, Ağaç. Ağlayabilse ağlardı.

Çadırlarını kurmuşlar, ormanın temiz havasını ciğerlerine çekiyorlardı. Sınavlardan, başladıkları ve bitirdikleri aşklardan, ailelerinden kaçmışlardı. Tabii onlara sorulsa, “Temiz hava, sağlıklı hayat ve doğa sevgisinden” buradaydılar. Şımarık veletler...

Betonların arasında ne kadar da mutluydular oysa. Bildikleri, alıştıkları bir çevrenin efendileri ve yok edicileriydiler. Yüzlerine vuran sokak lambalarından ayı göremezlerdi ve ayın orada olduğunu bile eğlencelik tutulmalardan anarlardı. Geçmişlerini hatırlasalar, âşıklardan başka kafasını yukarı çevirip bakanların olduğunu da hatırlarlardı.

Ağaç, bedenini hafifçe salladı ve bulunduğu tepede huzursuz, kalabalığa bakmaya devam etti.

“Kim su getirecek?” diye sordu çocuğun biri.

“Ben getiririm,” diye cevap verdi, Sertab. Düz, siyah saçları; sivilceli, köşeli ve kaba yüzüne düşüyordu. Kimsenin gözü, kıvrımsız bedeninde oynaşmazdı; ama o yine de giydiği kısa şortunun altındaki bacaklarını sergiler, alıştığı bir hareketle elinin cılız bacaklarına sürtünmesine izin vererek kalçasına dokunurdu.

Bu yüzden bu kalabalığın içinde hakkıyla yalnız kalabilen, onlara benzemeyen ve bunun için Tanrıya dua etmesi gereken biriydi. Çirkinliğine bu kadar takılmış biri olmasaydı, etmesi gerektiğini anlardı.

Bidonlardan birini alıp ağaçlara vurarak yürümeye başladı. Arada arkasına dönüp bakıyor, gelen bir çocuk olur mu diye gözleriyle ağaçların arasını tarıyordu.

Böyle giderken, çok geçmeden yolunu kaybetti. Fark etmedi. Dönerek, dereyi görmeye çalışarak tırmandı; bir açıklığa vardı.

Arkasındaki ayak seslerini duyan yaşlı ağaç, her dalıyla itiraz ederek döndü. Sertab’ı gördüğü anda böğürmek, gitmesini söylemek, çok istiyorsa o kalabalıktan başkasını yollamasını haykırmak istedi. Hiçbirini yapamadı ve kız yaklaştı.

Gülümseyerek salıncağa yaklaşırken bidonu yere bıraktı. Çocukluğunda, bahçelerinde de böyle bir salıncak vardı. Babası, pikniğe gideceklerine söz verdiği gün, ailesini işlerine tercih edince alelacele yapmıştı. Sevinerek salıncağın üstüne atlamış ve akşama kadar inmemişti.

Kendini salıncağın üstüne bırakırken, ağacın dalları çatırdadı. Yine de inmek istemiyordu. Sallanmaya başladı.

Hızlanırken beline dokunan ufak elleri hissetti.

Gülümseyerek kafasını arkaya çevirdi ve sekiz yaşlarında bir çocukla göz göze geldi. Çocuk da ona gülümsedi.

“İstersen ben de seni sallayabilirim,” dedi, Sertab, kafasını önüne çevirdikten sonra; ama ses gelmedi.

Arkaya dönüp baktığında kimse yoktu.

Hakan Utku Öztürk

KARANLIKLAR DÜNYASI

İBLİS: DÜŞÜŞ (DEMON: THE FALLEN)

Beni sev ya da nefret et... Nasıl istersen, bu umrumda değil. Ama şunu unutma. Benimle günün birinde tekrar karşılaşacaksın...

“Tanrı’nın en yüce yaratımları” olan insanların ruhları arşa yakın bir düzlemde toplanmış, biraradadır. Burada henüz doğmamış insanların ruhları toplanmaktadır ve ruhlar burada dünyaya inecekleri günü beklerler. Bir diğer bağlantı noktası ise ölen insanların ruhlarının bedenlerinden ayrılarak geldikleri düzlemidir. Onlar mahşer gününün gelmesini beklerler. Ve ben, Halaku evinden Sachael... Tanrının kutsanmış meleklerinden biriyken bu iki düzlemin kurulmasında ve denetlenmesinde görev almıştım. Diyarlar, Ruhlar ve Ölüm üzerine çağlar boyu uğraş verdim.

Ölüm ve yaşam... Beden ve ruh... Bunlar birbirini tamamlayan bütünlüklerdir. Bunların somut veya soyut bütünlükleri ve algıları ise ancak diyarlar üzerindeyken mümkündür. Diyarlar; onların varlıklarını sürdürebilmeleri için zamanın başlangıcından, nihai ölüme ulaşana değin yürünen bir yol, ritüelin bir parçasıdır.

İnsanlar... Yardım edilesi varlıklar... Onların zihinleri kördüğümlemlerle bağlanmış ve kısıtlı düşünme kabiliyetleri onlardan pek çok gerçeği saklı tutuyor. Oysa görünebilecek gerçekleri onlara göstermek o kadar da kötü bir şey olmasagerekti. Onlara düşünmeleri için verilmiş beynin içine bir miktar bilgi koymak onları aydınlatacaktı. Böylece onlarda, yaşamlarına ve yaşamlarının ötesine daha sağlıklı seçimlerle devam edeceklerdi.

Biz bunu yapmak istedik. İnsanları aydınlatmaktı amacımız. Ve bunu yapmak istediğimizde, tanrı tarafından cezalandırıldık. Belli ki insanlara karşı duyduğum acıma duygum beni tüketti. Nitekim anladım ki; evet, acı başlangıçtan bu yana varolan erdemlerden biridir. Ama acımak, kesinlikle en yüce erdemlerden biri değildir. Hatta en zavallı erdemlerden biridir. Çünkü en yüce erdemleri yok eder. Biz kutsanmış meleklerin

tanrının yolundan ayrılarak Abyss'in çukurlarına girmemiz gibi tıpkı... Hemde acımasız bir savaşın ardından, Öfke Savaşının...

*Yüce tanrı –niçin olduğunu biliyorum ben-
Gökten indirip bizi derinin derinine sürdüğünde,
Ortasında korların saçıldığı, çevresinde;
Sonsuz ateşin alevler saçtığı yere gönderdiğinde,
Biz, engin bir aydınlık karşısında sıkıştık,
Daralmış, tedirgin bir durumdaydık.
Tüm şeytanlar, topluca, öksürmeye başladılar,
Yukarıdan aşağıdan solumaya
Kükürt kokusuyla.
Bir gaz fişkırdı!
Öylesine korkunç.
Birden yeryüzünün düz kabuğu kabardı.
Şişti, sonra, birden çatlayıp yarıldı.
Başka bir dorukta bulduk kendimizi o gün,
Eski tabandakiler şimdi birer tepeye dönüştü,
Bir yöntem buldular alttakini üste çıkarmaya,
Böylece en alttaki, en üste geldi şimdi.
Biz de kurtulup çukurun tutsaklığından,
Yükseldik egemenliğin bağımsız havasına.
Hepimizin bildiği, çok iyi saklanan bu gizem,
Çok geç öğrenecek bunu insanlar.*

Goethe –Faust-

Acımasız savaşın ardından Abyss'in derin çukurlarına düştüğümüzde herkes şaşkındı. Herkes birbirine sorular yöneltiyordu. Benim aklıma gelen ve tanımlayamadığım bir zaman dilimi boyunca kendime ve çevremdekilere sorduğun soru şu oldu.

İnsaniyete verdiğimiz değer ve onların aydınlanmalarını istememizin karşılığı bu mu olmalıydı?

Bunun cevabını asla bulamadım ve belki de hiçbir zaman bulamayacağım. Ama hepsinden öte bir şey var içimde kabaran... Tanrım tarafından bana verilen görevleri yerine getirmemin, insanlığa acımamın bedeli cezalandırmak olunca, Cevapsız kalan sorular arttıkça, intikama ve acımasızlığa yaklaşmaya başladım.

Evet, Aydınlığı bizlerde görüyorduk. Ama ona ulaşmak problemimizdi. Lucifer ise bize Aydınlığa nasıl ulaşacağımızı söyledi. Ona uyduk ve bunun için mücadelemizi verdik. Ardından başarısız olduk. Ve daha yolun başına varmadan öyle ikilemlerle karşılaştık... Bu bize ilk olarak, neden Lucifer'i takip ettiğimizi sorgulamaya itti. Neden başka bir seçim mümkün olmayaydı? Bir şekilde Aydınlığa ulaşabilirdik. Ama şimdi bu çok zor... Ve eğer tek bir suçlu aranıyorsa, o kişi bize en keskin yolu gösteren kişidir. Lucifer'dir. Ama eğer suçlular aranıyorsa, o zaman suçlu hepimiziz diyebilirim... Yani Lucifer'in takipçileri...

Güzel olan ne varsa bunun yapımında bizlerde yer aldık. Ancak bunu bozan biz olmadık asla. Biz daha iyiyi, daha güzeli hedeflerken, O bizi bir günahkârmışçasına cezalandırdı ve bir sürtükmişçesine bu çukura hapsetti. Ve bizi yeterince cezalandırdığına kendini inandığı vakit, bizi ölümlülerin dünyasına indirdi ve bize onun yoluna dönmemiz için bir fırsat daha verdiğini –sandı-. Evet, bu dünya, bu olanlar... Hepsi eğlenceli bir oyunun birer parçası... Oyun eğlenceli ve güzel görünüyor değil mi? Ama bu sefer bunu bozan biz olacağız. Bir kereliğine dahi olsa... Çünkü bizler kukla değiliz!

Artık insanlar bende sadece nefret uyandırıyor. Çünkü biz onlar için onca mücadele vermişken onlar hala aynı yolda emeklemeye çalışıyorlar ama görünen o ki hala başlangıçtan öteye tek bir adım atamamışlar. Ve şimdi içine düştükleri durum gerçekten acınası... Onlar kaderlerine boyun eğmişler... Yalvarıyorlar... Saflara bölünmüşler ve kavga ediyorlar... Aydınlanma yolu onlardan çok uzak. Onlar kendi cehaletlerinde ve karanlık dünyalarında boğulmaya yüz tutmuşlar...

Ölümlülerin dünyasında bir bedene yapıştım. O bana aitti artık. Adı Luka... İtalyan asıllı bir seri katil... Fakat öyle cılız ki... Pençeli parmaklarımla onu ezip, tozunu evrenlere saçabilirdim adeta. O da tıpkı diğerleri gibi bir sefil tabii ki. Ama artık benim kontrolümde ve diğerlerine göre daha insancıl! Benim ruhuna her dokunuşum onu biraz daha insancıl yapıyor. Burada insancıldan kasıt, benim istediğim gibi bir insan olması tabii ki. Artık o ölümün muazzam gücüne boyun eğmiyor. Onun üzerine egemen olmaya çalışıyor. Ruhuyla bütün olmayı biliyor. Artık kendine daha hâkim. Daha dominant.

O benim yanımda iyi bir çırac...

Abyss'te sorularımın cevabını ararken bir süre sonra artık hiçbir düşmüş meleği görmek istemediğimi anladım. Çünkü tıpkı insanlar gibi, düşmüş meleklerde saflara bölünmüştü ve aralarında ne fikrsel ne de eylemsel bir ortaklık yoktu.

Bundan dolayı günün birinde denk gelirden onlardan biri karşıma çıkacak olursa bana ne söyleyecekleri hiç mi hiç umurumda değil. Ben sadece kendi sorularımın cevaplarını arıyorum. İblisler ise bana bu cevapları vermekten oldukça uzaklar.

Ama insanlar... Zavallı insanları gözlemleyerek, onların kendi gerçeklerini görerek belki aradığım cevapları bulabilirim. Sonsuzluğun gizlediği şifreleri onlara gösterirsem belki onlardanda reaksiyon alabilirim. Belki de doğal hallerini gözlemlemek bana bazı soruların cevaplarını verebilir. Mesela neden onların düşünebildiğini sandığını? Ya da varoluş amaçlarının altında yatan sebeplerin neler olduğunu? Mantıklarının kaderlerini yenip yenemediğini? Ve daha pek çok soru... Üstinsan felsefesi daha şimdiden ilgimi çekmeye başladı...

Fakat her halükarda bana aradığım soruların cevabını verebilecek tek birisi var gibi görünüyor. O çok uzakta, şu anda ulaşamayacağım bir noktada duruyor...

Yine de bu, yolda durup bekleyeceğim anlamına gelemmez. Dünyanın dört bir yanını gezip gördüklerimi analiz edeceğim. Sonuçta, hangimiz Abyss'in çukurlarında geçirdiğimiz çağların ardından buraya indirilmemizin yeni bir ceza olduğunu iddia edebilir ki...

Hakan "Eldarin" Arslan

YÜCELMİŞLER DÜNYASI (WORLD OF EXALTED)

*Bir, Altın Taç(Güneş) içindir
Güneş ki, doğar ve batar.
İki, Gecenin Hanımı(Ay) içindir
Ay ki, yarısı karanlıkta, yarısı aydınlıktadır.
Üç, insan yaşamı içindir
İnsan ki, bitmeyen sorunların içinde doğar ve ölür.*

Ve top yere sektirilir...

Evet arkadaşlar. Dergimizin son sayısında (ve aynı zamanda ilk sayısında ☺) Yücelmişler dünyasına mini bir giriş yapmış, oyundan ve tarihçesinin bir kısmından bahsetmiştik. Bu sayıda tamamiyle tarihçe ile ilerleyerek Yücelmişler Dünyası için ilk aşamayı tamamlamam gerektiğini düşündüm. İlk sayıda son olarak Yücelmişlerin kaderlerine işlenen lanetten ve Altın Çağ'ın sonundan bahsetmiştik. Ki aynı zamanda bu, oyunu oynayacağımız çağ olan Keder Çağı'na giriş anlamını taşıyor.

TARİHÇE (KISIM II)

BÜYÜK SALGIN

Ve sonra Büyük Salgın ortaya çıktı. Salgın bir kıvılcım gibi oradan oraya yayılarak tüm dünyayı sardı. On kişiden dokuzu bu salgında hayatını kaybetti. Salgının şifası bulunamıyordu ve kimse hastayken bunun üzerine daha fazla acı çekmek istemiyordu. Tüm dünya, çekilen ızdıraplar ile inliyordu fakat korku henüz yeni başlamıştı.

Yaradılış çemberinin ötesinde, şekillenmemiş karmaşanın içinde Saf Halk o vakte kadar daima gizliliğini korumuştur. Onlar, katı dirençlerinden ve bir o kadar kuvvetli büyüsel korumalarından ötürü Karmaşanın olumsuzluklarından etkilenmemişlerdi. Dünya üzerinde yaşayan insanların hayalleriyle beslenerek güçlenen perilerden başkası değildi onlar. Fakat Büyük Salgın diyarı dört bir yandan vurduğunda, yaşayanların sayısı azaldıkça Saf Halk'ta insanların hayallerinden beslenememeye başladı. Ve öyle bir zaman geldi ki artık Saf Halk'ı Karmaşa'dan koruyan savunma hatları, insanların rüyaları sayesinde dirençle korunamamaya

başladı. Hastalığın, ölümün ve cesetlerin banallığı onları dört bir yandan sarmıştı. Ve sonunda Büyük Salgın, Saf Halk’a da zarar vermeye başladı.

Bu duruma bir son vermek isteyen rüyaların efendileri ise savunma hatların tutan kapıları kırarak dünya üzerine indiler ve dört bir yandan sayısız ölü lejyonlarını da içeri saldırdılar.

Bununla beraber korkunç bir kaostan doğumuna şahit olundu. Kaos, yıkıcı gücünü diyarın bilinen ve bilinmeyen her yanında göstermeye başlamıştı. Diyarın koca kara parçaları anlaşılabilir bir şekilde ortadan kayboluyordu. Ve bununla beraber topraklar ve denizler yeniden şekillendi. Her taraf geçit vermez ormanlarla sarılmaya başladı ve yıkıma uğramamış bölgeler dahi Saf Halk tarafından keşfedildiğinde istilaya boyun eğdi. Saf Halkın gazabı öyle büyüktü ki gerçeklik bile bu yıkım karşısında çıldırarak, adeta eriyip yokolmuştu.

Saf Irk’ın ordusu Diyarın merkezini ele geçirmek üzere harekete geçtiğinde ise Ejderha Soyu, onlara karşı koyma cesaretini gösterdi. Tüm Diyarın savunma sistemlerinin kontrol edildiği merkezi Saf Irk için adeta aşılabilir bir duvardı. Ejderha Soyu’nun Diyarı koruma yöntemi ise bu olmalıydı, Merkezi savunma sistemini tutabilmek... Fakat savunma sistemini kontrol edebilmek Ejderha Soyunun bilgisinin dışındaydı. Ve işte tam bu esnada ortaya çıkan bir Ejderha Soylusu, merkezi savunma sistemini kontrol edebilmeyi başardı. Bunu başarabilmesinin altında yatan en büyük sebeplerden birisi ise İlk Çağın arif Sidereal’lerinden yardım almasıydı. Şans ya da kader, farketmeksizin Ejderha Soylusu Savunma gücünü kontrol edebilmeyi başardı ve savunmayı Saf Irk’ın üzerine yönlendirerek rüya efendilerini diyardan uzaklaştırdı. Savunma gücü Saf Irk’ın ordularını adeta hallaç pamuğu gibi atarken Saf Irk’ta, Yaratımın ötesinde, Karmaşanın içinde yer alan yerleşimlerine geri gönderildiler. Diyar düşman saldırısından kurtulurken, savunma gücünün kontrolünü öğrenen Ejderha Soyluları Diyarda otoritelerini korumayı başardılar. Savunma gücünü kullanmayı başaran Ejderha Soylusu ise tarihe damgasını vurmuş birisiydi... Al İmparatoriçe...

Son anda gerçekleştirdiği hamlesiyle tüm Diyarı acımasız Saf Halk’tan korumayı başaran Al İmparatoriçe akrabaları arasında artık bir kahraman olarak görülmekteydi. Ve böylece Al İmparatoriçe Ejderha Soyunun başına geçti. İmparatoriçenin en önemli müttefiki ise Sidereal’lerdi. Diyarın özünde barındırdığı savunma gücünü kullanmasında Al İmparatoriçe’ye yardım eden Sidereal’ler, Saf Irk tehlikesinden sonra kurulan yeni düzende de Al İmparatoriçenin yanında yer aldılar, ona zaman zaman tavsiyelerde bulundular.

Sidereal’lerin yönettiği Saf Tarikat Diyarın resmi dini otoritesi haline geldi. Yanı sıra Sidereal’ler, Artıkların Avını bizzat yönetmekle görevlendirildiler.

DIYARIN KEŞFİ

Saf Halk’ın gazabının etkisiyle diyarın büyük bir kısmı ormanlarla kaplanmıştı. Bunun üzerine insanlar buradan ayrılarak yeni yerleşim bölgeleri aramaya başladılar. Ve halklar, Leşçil Topraklardan ayrılarak, beş kutupla çevrelenmiş Diyarın her yanına dağılmaya başladılar.

İmparatoriçe, Kutsanmış Ada’nın kontrolünü eline alarak Diyarı buradan yönetmeye başladı.

Ejderha Soyunun kendisine olan güveni ve Diyarın savunma gücünü elinde bulundurması sayesinde Al İmparatoriçe, geri kalan düşmanlarını savaşıarak birer birer yok etti. Savaşmayı göze alamayanları ise vergiye bağlayarak bertaraf etti.

On yıllarca sürdüğü düşünülse de, Diyar sonunda Al İmparatoriçe'nin önünde diz çökmüştü. Yalnızca Eski Diyarın merkezi kabul edilen ve şimdilerde Leşçil Topraklar olarak bilinen bölgede yaşayanlar kendilerini İmparatoriçe'nin güçlerine karşı korumayı başardılar. Diyardan oldukça uzakta bulunan ve ciddi bir direniş gösteren bu bölgeyi ele geçirmek için zaten kısıtlı olan kaynaklarını daha fazla tüketmek istemeyen İmparatoriçe ise Leşçil Topraklarda yaşayanları kendi hallerine bırakmayı tercih etti.

Yanı sıra Diyar üzerinde elde ettiği üst pozisyonu korumak isteyen İmparatoriçe, bir dizi evlilik ve flört yaşadı (bu politik yaklaşım ileride Hanedanlık olarak adlandırılacaktı). Al İmparatoriçe'nin yaşadığı çokevliliğinin kendisine geniş ve sıkı bir çevre kurmasına vesile olması ile Hanedanlık kurmak diyar üzerindeki politik güçler üzerinde etkin bir rol oynamaya başladı. Öyle ki, işin sonunda 11 büyük ev ve pek çok küçük ev ortaya çıktı. Tüm bunlarla beraber Ejderha Soyunun Diyar üzerindeki nüfusu ise binlerceye bulmuştu.

760 yıl süresince İmparatoriçe soyunu genişleterek hanedanlığını olası bir savaş durumuna karşı hazırladı. Öyle ki İmparatoriçe, gerek içerden gerekse dışardan gelebilecek her türlü saldırıya karşı kendisini güvende tutabilecek güç dinamiklerine sahipti. İmparatoriçenin yönettiği çağlar boyunca Artıkların Avı'nda hiç başarısız olunmadı. Diyar hiçbir zaman dış güçler tarafından ciddi bir saldırıya uğramadı. Hanedanlık geleneği ile soyunu iyice genişleten İmparatoriçe, ulaşılabilir en yüksek noktaya ulaştı.

İMPARATORİÇENİN KAYBOLUŞU

5 yıl önce ise her şey birdenbire değişiverdi. Bir sabah İmparatoriçe arkasında hiçbir iz bırakmaksızın ortadan kayboldu. Tüm güç dengelerini elinde tutan İmparatoriçe'nin bu ani kayboluşu öyle büyük bir sarsıntıya sebep oldu ki, imparatorluk gün be gün çökmeye başladı.

Diyar üzerindeki yönetim vekâlet yoluyla süregelen bir sisteme sahip değildi – İmparatoriçe'nin yokluğunda tahta kimin geçeceğine dair bir mekanik yoktu ortada. Yanı sıra, İmparatoriçe'nin ölümüne dair herhangi bir izde yoktu ortada. Dolayısıyla, onun tahtına herhangi birini geçirmek ne derece doğru olurdu bilinmiyordu.

Haftalar sün kararsızlıklar yerini aylarca sürececek politik iktidarsızlığa bıraktı. Ta ki kukla bir yönetici başa geçene değin. Ejderha Soy, bölgeler üzerindeki gücünü birer birer kaybederken garnizonlarda vergi topladıkları yerlerden birer birer çekilerek Kutsanmış Ada'ya dönmeye başladılar.

Politik açıdan ciddi bir güvensizlik ortamı oluşmuştu. Öyle ki, bölgelerini tutmaya devam eden lejyonları yönetmeye dair herhangi bir girişim, o kişinin tahtta gözünün olduğu şeklinde yorumlanıyordu. Bu tip bir yorumlama hem lejyon liderlerinin hemde lejyonerlerin kafasını karıştırmaktaydı. İmparatoriçenin tahtını hasımlarına kaptırmak istemeyen saflar, politikaya kendilerini öyle bir kaptırmışlardı ki, Artıklar Avı bile bir kenara bırakılmıştı.

Ve böylece Diyarın askeri gücü ve büyüsel savunması zayıfladıkça zayıfladı. Savunma güçsüzleştikçe Diyar halkı, bölgelerini dirençle tutarak vergileri ödememeye, yasalara uymamaya başladılar.

Fakat Diyarın güçsüzleştiğini anlayanlar sadece milisler değildi. Yerleşimin ve medeniyetin uzağında bulunan barbar kabileleri imparatorluk güçlerine saldırıp püskürterek yönetime misilleme yapmaya başladılar.

Yaratımın ötesinde bulunan Saf Irk'ta Diyarın güçsüzleştiğini hissetmişti. Ve onların korkunç uğultuları yeniden Diyarda duyulmaya başladı.

Aşağı Âlemlerin Ölü Efendileri ise yaşayanlara karşı savaşacak korkunç canavarlarını zindanlarından çıkararak serbest bıraktılar.

Artık her yerde, savaşa ve eski karanlık günlere yeniden dönüleceğine dair söylentiler, kehanetler dolanmaya başlamıştı.

Artıkların Avı'na artık önem verilememesi ise Altın Çağ'ın kahramanlarının yeniden uyanmasını sağladı. Keder Çağı'nda yeni bir tufanın içine düşülmüşken Fethedilmemiş Güneş'in ve Luna'nın seçilmişleri yeniden Diyar üzerinde yürümeye başladılar.

İşte oyunumuzda karmaşanın kalbinde, tam bu noktada başlıyor...

SÖZLÜK

Al İmparatoriçe (Scarlet Empress) : Diyarın özünde saklı bulunan kadim savunma gücünü kullanmayı başararak Saf Irk'ı Diyardan uzaklaştıran dişi Ejderha Soylusu. İkinci Çağ'ın başlangıcından bu yana Diyarı karşikonulmaz politik ve askeri gücüyle yöneten İmparatoriçe. Hanedanlık geleneği Al İmparatoriçe ile başlamıştır. Fakat 5 yıl önce bilinmeyen bir sebepten ötürü kaybolması Diyarı büyük bir karmaşanın beşiğine sürüklemiştir.

Artıkların Avı (Wyld Hunt) : Özlerinin dünya üzerine yerleştirilmiş olmasından ötürü öldüklerinde yeniden dünya üzerinde bir noktada ortaya çıkan Solar'ların yeniden dünyaya dönmelerini engellemek isteyen Ejderha Soyu'nun uyguladıkları 'bul ve öldür' taktiği. Bu av tekniğinde ileri gökbilimi ve büyülu materyaller kullanılarak Solar'ların özlerini sakladıkları yerler keşfedilerek, Solar'lar doğup güçlerini elde etmeden önce özleri yok ediliyordu.

Aşağı Âlemler (Underworld): Ölü Efendileri tarafından yönetilen bir Alt düzlem. Yaşamı boyunca beklentilerine kavuşamamış, hayallerini gerçekleştirememiş, dünyada kendisinden bir parça bırakmış kimseler bir kefenle sarılarak ölümlerin topraklarına gönderilirler. Aşağı Âlemler, korkunç Spectre'lerin sığınaklarıdır.

Büyük Salgın (Great Contagion) : Ölü Efendilerinin 8 yüzyıl önce Diyar üzerine yerleştirdikleri amansız salgın. Bu salgın ile insan ırkı büyük bir soykırıma uğramış, 10 insanın 9 u hastalanarak ölmüştür. Bununla bağlantılı olarak Saf Irk, Karmaşanın içindeki bölgelerinden Diyar üzerine inip dört bir yanı istila etmiş, sonunda Al İmparatoriçe, Diyarın özünde yatan büyüsel savunma gücünü kullanarak onları diyardan geri gönderip salgına da son vermiştir. Büyük Salgın, İlk Çağ'ın sonu olarakta bilinir

Dünyeviler (Terrestials) : Beş Muhteşem Elementel Ejderhalar'ın seçilmişleri olan Ejderha Soyu'na verilen isimdir. Semavilere göre çok daha güçsüz olmalarına rağmen Hanedanlık geleneği ile sayıları onbinleri bulmuştur. Popülasyon olarak Semavilerden çok daha fazla sayıda olan Dünyeviler gruplar halinde hareket ettiklerinde Semavilere göre çok daha tehlikelidirler. Fakat dünyanın özünde yatan büyüsel gücü o kadar yoğun hissedememelerinden ötürü Dünyevilerde reenkarnasyon gerçekleşmemektedir. Fakat üreyebilirler.

Eşik (Threshold) : İçdeniz ile beş elementel kutbun çevrelediği bölgeler arasında kalan topraklar. Diyar halklarının büyük kısmı bu topraklarda yaşamaktadır.

Hanedanlık (Dynasty) : Al İmparatoriçe ile başlayan çokevlilik geleneği. Ejderha Soyu bu gelenek ile bir dizi evlilik yaşayarak hem kendi soylarını hemde akrabalık bağlarını güçlendirmişlerdir. Hanedanlık geleneğinin esas amacı ise politik açıdan güç sahibi olmaktır.

Karmaşa (Wyld) : İlklerin kendilerinden kopardıkları saf gücün evren üzerinde bıraktığı yan etki. Yaratımın artıkları. Paralel boyutlardan, zaman kaymalarına, bilinmez ırlardan, alışılmamış çılgınlıklara, evren üzerinde meydana gelen tüm olağandışı olayların kaynağı Karmaşa'dır.

Kutsanmış Ada (Blessed Isle) : Diyarın merkezinde bulunan İçdeniz tarafından çevrelenmiş ada. Elementel Toprak Kutbu olarakta bilinmektedir. Al İmparatoriçe Diyarı 8 yüzyıl boyunca buradan yönetmiştir. Adanın merkezi İmparatorluk Şehri'dir Diğer önemli yerleşimler ise; Chanos, Juche, Lord's Crossing ve Arjuf'tur.

Leşçil Topraklar (Scavenger Lands) : Diyarın doğusunda bulunan ve eskiden Diyarın kalbi olarak bilinen bölge. Krallıkların birleşmesi ile oluşmuş Ejderha Soyu'ndan bağımsız bir yönetime sahipler ve merkezleri Nexus'tur.

Al İmparatoriçe'nin döneminde elinin uzanamadığı tek bölge Leşçil Topraklar'dı. Bu topraklar İlk Çağ'ın muazzam büyüsel gücünü hala üzerinde taşımaktadır.

Saf Halk (Fair Folk) : İnsanların hayalleri ile beslenerek yaşamlarına devam eden vahşi periler. Yaratımın ötesinde, Karmaşanın içersinde, insan zihninin algılayamayacağı derecede delilik uandırıcı bir noktaya yerleşmişlerdir. Rüyalarla ve büyüsel güçlerle çevrelenmiş bölgeleri Karmaşanın şiddetli saldırılarına karşı korunmaktadır. Büyük Salgın'ın inanılmaz ölçüde banallık ile onların Karmaşayı tutan savunma gücüne zarar vermesi, Diyar üzerine inip çılginca dört bir yanı istila etmeleriyle sonuçlanmıştır. Al İmparatoriçe tarafından yeniden Karmaşanın içine gönderilen Saf Irk 8 yüzyıl sonra bir kez daha, Al İmparatoriçe'nin kayboluşunun ardından Diyara inmişlerdir.

Saf Tarikat (Immaculate Order) : İlk çağın arif Sidereal'lerinin yozlaşmalarının ardından kurmuş oldukları dini düzen. Sidereal'ler Saf Tarikat ile eski ihtişamlarını ve bilgeliklerini unutarak bunun yerine Ejderha Soyunun siyasi gücüne dini bir düzenle destek olmuşlardır.

Semaviler (Celestials) : Fethedilmemiş Güneş, Beş Bakireler ve Luna'nın seçilmişlerinin tamamına verilen isim. Semaviler Dünyevilere nazaran özü daha yoğun hissedilen ve kullanabilen yücelmişlerdir. Öyle ki ölümleri dahi nihai bir yokoluş ile sonuçlanmamakta, yücelmişin kanında taşıdığı büyü öz ile tekrar birleşerek reenkarnasyon ile yeni bir yücelmişin doğumuyla devam etmektedir. Fakat kendi aralarında üreyemezler.

Tavsiyeler... Tavsiyeler...

Exalted oynarken dikkat edilecek hususlardan biri de drama ile sistemi birbirine bağlayabilmektir arkadaşlar. Hani diyoruz ya Exalted’da tanrıların seçilmişlerini oynuyoruz diye. Exalted’larda birazcık güçlü oluyorlar tabi (birazcık mı :S). Sistemi inceleyeceğimiz ileriki kısımlarda da göreceksiniz ki inanılmaz hareketler seçilmişlerimiz için aslında imkânsız değil ve hatta bu hareketleri gerçekleştirmek için zaman zaman ellerine onlarca zar alabiliyorlar. Ve hatta bu imkânsız hareketleri pekâlâ başarabiliyorlar. Ve hatta bu durum bir oyun boyunca devam edebiliyor.

O zaman, GM imiz bütün oyun boyunca oyuncuların yaptıkları hareketleri mi tasvir edecek? Ve devamlı aynı tasvirleri de yapamayacağına göre, bu bir süre sonra GM i sıkabilir. Peki o zaman ne yapmalı?

Exalted sisteminde ‘*Stunt*’ diye bilinen bu drama tekniğinde oyuncunun hareketlerini detaylı bir şekilde anlatması çözüm olarak sunuluyor. Basit ve kısa bir örnek ile açıklayacak olursak;

GM: Adamlar ile aradaki oldukça uzun bir mesafe var. 200 metrenin üzerinde diyebiliriz. Üçü de menzil dışındalar.

(Burada GM, *Sight without Eyes* özelliğini kullanmak istediğini belirten oyuncuya, yaptığı hareketi tasvir etmesini ister.)

Oyuncu- Sadağımdan okumu çekerken bir taraftanda etrafımdaki büyüsel örüntüye dokunarak elimdeki oku mesafe ve güç kavramlarından uzaklaştırıyorum. Yayımlı gerip ortadaki adamın boynuna nişan alıyorum ve kırıış bırakıyorum. Okum adama doğru dümdüz ilerlerken öz, okun etrafında hareler çizerek yeniden şekilleniyor ve ok, hedef alınan noktaya hızını kaybetmeden ve sapmaksızın ilerliyor...

(Daha sonra zarlar atılır. GM, oyuncunun tasvirine göre hareketin zorluğunu 1 ila 3 arası düşürebilir. Başarı durumuna göre olanlar GM tarafından anlatılır)

Tasvirin bir kısmının oyuncuya bırakılması, hem oyun içersindeki drama gücünü arttırır hem de tasvire göre zorluk derecesi düşürülerek, oyuncu Role Play’e teşvik edilir. Ayrıca GM’lerin üzerinden de bir miktar yük kalkar.

Bir deneyin derim. Umarım yardımcı olabilmişimdir...

Hakan “Eldarin” Arslan

MUNDUS TENEBRAE

Dikkat: Aşağıdaki metin kan ve şiddet içerir. Bu konularda bir hassasiyetiniz varsa lütfen okumayı burada kesin.

Selamlar,

Mundus Tenebrae'de, Karanlıklar Dünyası'na ait öyküler bulacaksınız. Bu öykülerde, White Wolf'un bu dünya için çizdiği sınırlara, tanıttığı kişilere ve yazdığı kronolojiye sıkı sıkıya bağlı kalmak gibi bir amaç gütmедim. Her ne kadar resmi kaynaklarla örtüşen bilgiler bulunsa da, bu bölümde yazılanları tamamen gayri resmi olarak değerlendirin.

İyi okumalar...

BÖLÜM-1: Tebdil-i Mekân

"Lütfen Dikkat! THY 3103 sayılı İzmir uçağının kalkış saati 21:45 olarak değiştirilmiştir... Lütf..."

Bekleme salonunda yanyana oturmalarına rağmen o ana kadar tek kelime konuşmamış olan adamlardan daha esmer olanı nihayet sessizliği bozdu:

- Hay başlayacam rötarına da...!

Farkedilecek derecede Arap aksanıyla yüklü olan bu serzeniş, diğer adamın yüzünden bir anlık bir gülümseme oluştursa da belirlediği gibi yokoldu. Kırışmaması için ceketini düzelterek arkasına yaslandı ve bir elini şikâyetçi yol arkadaşının omzuna attı:

- Sakin ol Vahap. Hepi topu yarım saat daha bekleyeceğiz.

Esasında bu sözleri Vahap kadar kendisine de söylemişti. Oldukça gergin olan iki adamın arasındaki bu kısa sohbet, yerini tekrar havaalanının kakofonik sessizliğine bırakmıştı çoktan.

...

Uçağın kapısından çıktıkları anda onları karşılayan ilk evsahibi, İzmir'in bu mevsimde biraz boğucu olan, nemli havası olmuştu. Her ne kadar bu durum Vahap ve Fatih için bir sorun teşkil etmese de, henüz bir saat önce bulundukları Ankara'nın havası ile arasındaki fark aşıkardı. Elleriindeki bond çantalarından başka eşyası olmayan ikili doğruca çıkışa yöneldi.

Havaalanının çıkışında –her zamanki gibi- ufak bir kalabalık vardı. Fatih'in gözü ise, misafirleri karşılamak için gelen şöförlerin tuttukları kartonetlerdeydi. Kısa bir göz gezdirmenin ardından aradığı ismi görmüştü bile: Sn. Emre Kartal.

Fatih, annesine sarılan genç bir kızın yanından geçip az evvel gördüğü kartoneti tutan adamın yanına doğru yürümeye başladı. Son birkaç adımda kendine doğru gelen ikiliyi farkedene orta yaşlı şöför kartoneti indirdi.

- *Emre Kartal Bey mi?*
- *Evet. Araç burda mı?*
- *Hemen kapının önünde. Buyrun, beni takip edin.*

...

“35 AE 4520”

İzmir’de ikamet edecekleri Princess Hotel’e varan ikili şöförü yollamıştı. Fatih, aracı otelin valesine teslim etmeden önce plakasını not etmekteydi. Not defterini kapatıp cebine koyduktan sonra anahtarı yanına yaklaşan, muhtemelen henüz yirmisinden gün almamış valeye yumuşakça fırlattı. Bahşişini de bıraktıktan sonra çoktan otelin girişine gitmiş bekleyen Vahap’ın sabırsız suratını farkettiler.

İki fedai¹ beraberce otele girdi. Saatin gece yarısını biraz geçiyor olmasından dolayı lobi ve resepsiyon bölümü görece boştu. Resepsiyonda onları bayan bir görevli karşıladı.

- *Hoşgeldiniz efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?*
- *İyi geceler. İki kişilik bir rezervasyonumuz vardı. Emre Kartal adına.*
- *Hemen kontrol ediyorum efendim.*

Resepsiyon görevlisi rezervasyonu kontrol ederken Fatih, arka planda hafifçe çalan müziğe parmaklarıyla tempo tutuyordu.

- *Evet Emre Bey. Odanız 306 numara. İstedığınız gibi iki kişilik ve otelin arka tarafına bakıyor.*

Kendisini müziğin etkisinden kurtaran Fatih çabucak görevlinin yaka kartına göz attı.

- *Eee, güzel, Ceyda Hanım, teşekkür ederim.*
- *Buyrun bunlar da elektronik anahtarlarınız, iki çift. Ayrıca, bir de kargonuz var Emre Bey.*
- *Ah, evet... Tam zamanında.*

Ceyda’nın bankonun üzerine koyduğu, yaklaşık bir alet kutusu büyüklüğündeki koliyi alıp koltuk altına koydu. Daha sonra anahtar kartlarını alan Fatih, kendisininkini gömlek cebine koyarken diğerini de Vahap’a uzattı. Bu sırada başka bir otel görevlisi de resepsiyondan yedek anahtarı almıştı.

- *Buyrun efendim, bu taraftan.*

Koliyi almak için hamle yapan görevliyi kibar bir vücut hareketiyle reddeden Fatih, Vahap ile birlikte, kendilerini odalarına götürecektir görevliyi takip ederek asansöre bindi. Odalarına vardıklarında Fatih çabucak otel görevlisinin eline bahşişi tutuşturdu ve hizmetler hakkında verdiği bilgileri yarıda keserek onu odadan postaladı.

Kapı kapanır kapanmaz Vahap, üzerindeki takım elbiseyi hızlıca çıkarıp gergin yatak örtüsünün üzerine fırlattı. Yolculuk boyunca kendisine işkence olan giysiden kurtulunca, taşıdığı bond çantanın içerisinden iş kıyafetini çıkardı: İncecik, esnek ve kapkara bi kumaştan yapılmış kollu bir üst, aynı materyalden şalvar modeli bir alt, iki kını olan bir kemer, bir çift eldiven ve bir peçe. Son olarak yatağa oturarak, yine koyu renk, potin benzeri; fakat potinden çok daha hafif ayakkabılarını ayağına geçirdi. Fatih ise koliyi yatağının üzerine bıraktıktan sonra, mütevazı; fakat zevkli döşenmiş odanın gömme dolabının bulunduğu tarafa gitmiş, az evvel çıkardığı ceketini, dolaptan aldığı askıya asmaktaydı. Sonra o da kendi çantasından Vahap'ınkilerle aynı olan iş kıyafetlerini çıkardı ve giyinmeye başladı. Bu sırada Vahap giyinmeyi çoktan bitirmiş, balkon kapısının önüne gitmişti. Küçük sayılabilecek balkonun kapısını açmadan dışarıyı izleyen Vahap, otelin arkasındaki havuzu ve etrafındaki yemek masalarını net bir şekilde görüyordu. Masaların yarısından fazlası boştu. Dolu olanlarda oturanlar ise ya uzun bir yemek keyfi yapan kalabalık gruplar ya da hafif aydınlatmanın ve havuz başında başbaşa yenilen yemeğin yarattığı romatizmin tadını çıkararak içkilerini yudumlayan çiftlerdi.

Kolinin dışındaki naylon muhafazanın yırtılma sesini duyan Vahap, hemen Fatih'in yanına geldi. Fatih'in kucığındaki kolinin içinde gerçekten de bir alet kutusu vardı. Kutuyu açan Fatih, içinden çıkan iki hançeri Vahap'a uzattı, geri kalan ikisini de kendi alıp kemerindeki kınlara yerleştirdi. Neredeyse kısa bir kılıç kadar uzun olan bu hançerler, uç kısmına doğru hafifçe bükülen biçimdeydi ve kabzalarında, sahiplerinin mensup olduğu zümreyi yansıtan bir sembol bulunuyordu: Fedailerin sembolü.

Artık hazır olan ikili, odada yanmakta olan tek ışığı da kapatıp balkona doğru ilerledi. Balkona çıktıklarında ikisi de peçelerini suratlarına kaldırdı. Bu halleriyle bile, en keskin gözler için dahi görülmesi oldukça zor hale gelmişlerdi. Fakat bununla yetinmeyen fedailer, damarlarında dolaşan Haqim'in kanının kendilerine bahsettiği, kendilerini ölümlü gözlerden irak tutacak o korkutucu yeteneği kullandılar. Son olarak Fatih, yine kanında saklı olan, başka bir ölümcül yeteneği çağırarak, etrafında bir sessizlik küresi oluşturdu. Daha sonra, çevik bir hareketle balkon demirine tünedi, elleriyle demire tutundu ve kendisini aşağıya sarkıttı. Bir an orda asılı kaldıktan sonra ellerini bıraktı. Düştüğü yerde hemen toparlandı ve çömelik vaziyette etrafı kolaçan etti. Bu sırada, neredeyse bir kol mesafesi kadar yakınında yerde duran bir çekirgeyi fark etti. Hayvan, fedainin düşüşünü fark etmemişti bile. Bu durumdan oldukça tatmin olan Fatih, kenara çekilerek Vahap'ın atlayışını bekledi. Fatih'in kopyası gibi hareket eden Vahap da, benzer bir şekilde yere konduktan sonra iki fedai, otelin az ötesindeki taksi durağına ilerlemeye başladı. Yaklaşık iki dakika kadar sonra, Buca yönüne doğru ilerlemekte olan bir taksinin sürücü koltuğunda Vahap, hemen yanında da Fatih oturmaktaydı.

...

İkili, taştan konağı çevreleyen duvarın biraz uzağında durmuş seçeneklerini değerlendirmekteydi. Beton duvarın yüksekliği, üzerindeki demir kazıkları da hesaba katınca

üç metreden biraz daha yüksekti. Görünürde hiç kamera yoktu, bahçenin içinde havlayan köpekler de. Aydınlatma direklerinin titrek ışıkları, dar sokağı aydınlatmaktan çok uzaktı.

Vahap, dalında konuşlanıp çevreyi kolağan ettiği ağacın üzerinden inip Fatih'in yanına geldi. Yüzünde tatmin olmuş bir ifade vardı. Önce konuşmak için ağzını açtı, sonra birden vazgeçti. Onun yerine, sağ elinin başparmağını yukarı dikti. Fatih, Vahap ile gözgöze geldikten sonra, başını keskin bir hareketle öne doğru salladı. Bunun üzerine ikisi de ellerini göğüs hizalarına kaldırıp avuçlarını açtılar. Sessiz dualarına başladıklarını gösteren tek kanıt, hızlı hızlı hareket eden dudaklarıydı.

...

Fırının bacasından çıkan duman ve içerde pişen ekmeğin kokusu, sabaha çok vakitlerinin kalmadığını gösteriyordu. Çalıntı taksiyi kaza süsü vererek terkettiklerinden beri çok zaman geçmemişti; ama yine de ikili hızlı hareket edemiyordu. Yürümek için sol koluyla Fatih'ten destek alan Vahap'ın suratı ara ara bir acı ifadesiyle çarpılıyordu. Buna rağmen, sağ koltuk altında tutmakta olduğu deri kaplamalı cilt üzerindeki kavrayışını biraz olsun gevşetmedi.

Nihayet konakladıkları otel görününce, tekrar arka bahçeye, odalarından çıktıkları balkonun altına yöneldiler. Saatin sabaha karşı olması sebebiyle etrafta, arka bahçedeki havuzun kenarına tünemiş bir kargadan başka kimse yoktu. Balkonun altına geldiklerinde Fatih, Vahap'ın duvara yaslanmasını işaret etti ve elindeki cildi alarak kemerine iliştirdi. En alt balkondan başlayarak kendi balkonuna kadar çevik hareketlerle tırmandı. Odaya girince, tüm nevresim takımlarını ve havluları ucucu bağlayarak balkona geri koşturdu. Bir ucunu balkonun demirine bağladığı ilkel halatının diğer ucunu aşağıda duvara yaslanmış ve anormal şekilde harap vaziyette görünen Vahap'a sarkıttı, sonra da kalan tüm gücüyle çarşaflardan birine tutunmuş olan yoldaşını üç kat yukarıya çekti.

...

Birkaç dakika içinde Fatih, çarşafları ve nevresimleri yeniden sermiş, Vahap'ı da yatağına uzandırmıştı. Yaralı adamın şalvarının bacak kısmı olduğu gibi kavrulup erimiş, eriyen kumaşın altında kalan kısım da epey bir hasar görmüştü. Cildi aldıktan sonra konaktan kaçarken, duvara varmalarına çok az kala gaipten peydah olan bir ateş Vahap'ın yoluna çıkmıştı. O hızla koşarken duramayacağını farkedenden fedai ise umutsuzca kendini yana doğru fırlatmış, yine de bacağının bir kısmının kavrulmasına mani olamamıştı.

Duyduğu acıdan dolayı arada bir yatağında seyiren Vahap, Fatih'i düşüncelerinden aldı.

- Sabah olmak üzere kardeşim. Yatmamız lazım.

Başıyla onay verdikten sonra Vahap'ın başucundan yavaşça kalkan Fatih, iş kıyafetlerini çıkarıp, yatağın ayakucu hizasında bulunan tekli koltuğun üzerine bıraktı. En üste de, yatağın üzerinden aldığı deri muhafazalı cildi koydu. Sonra çantasının yanına gidip, içinde muhafaza ettiği mumu çıkardı. Kara bir mumdu bu. Hatta o kadar karaydı ki, en karanlık, zifiri geceler bile bu karanlıkla yarışamazdı. Mumu, Vahap'ın yatağıyla kendi yatağı arasındaki komidinin

üstüne koyan Fatih, diğer elinde de yine çantasından çıkardığı çakmağı tutmaktaydı. Çakmak, genelde ocakları ateşlemek için kullanılan, uzun bir çakmaktı. Aslında bu gece için ateşle haddinden fazla haşır neşir olmuş olsalar da, cesaretini toplayan Fatih çakmağı çaktı ve mumu yaktıktan sonra çabucak söndürdü.

Mum yandığında odayı, korkutucu, kasvetli bir karanlık kapladı. En ufak bir ışığın dahi delemmediği bu karanlık, fedailerin sabahleyin çok ihtiyacı olan sığınağı onlara sağlayacaktı. Artık kendine rahatlama izni veren Fatih yatağa uzanmış, bir sonraki gece için kendini dinlenmeye bırakmak üzereydi ki birden doğruldu. Hiçbir şey görmediği için, el yordamıyla odanın kapısına kadar gitti. Kapıyı açıp, kulpta asılı olan yazıyı “Rahatsız etmeyin!” konumuna getirdi, kapıyı kapatıp kilitledikten sonra yatağına döndü ve suratında acı bir gülümsemeyle gözlerini yumdu...

¹ Assamite klanının Antediluvian'ı olan Haqim'e hizmet etmek için irade ve yeteneklerini henüz kanıtlamamış olan, savaşçı neonateler.

BuRock
bsonbudak@gmail.com

Ekim Ayında Nerede, Ne Var?

MY DYING BRIDE TÜRKİYE'DE

My Dying Bride - 34.788% Comp. Albümü önümde duruyor ve ben bir şölen haberini daha sizlere vermenin sevincini yaşıyorum. İngiliz Avantgarde Doom metal grubu My Dying Bride, nihayet, ilk kez Türkiye'ye turneye geliyor. Grup 1990 yılında kurulmasına rağmen geniş bir dinleyici kitlesine ulaştı. Bu grubun şarkılarında yoğun biçimde kullandıkları keman partiyonları olması ayrı bir tarz, hava katıyor onlara.

İşte bu grup 7 Ekim 2006 Cumartesi günü İstanbul'a geliyor. Bilet fiyatları belli. My Dying Bride'in resmi sitesinde mekân olarak Yeni Melek gösterilmiştir. Fakat konser Park Orman'da yapılacaktır.

Ve işte bilet fiyatları...

Ayakta Öğrenci: 37 YTL - TÜKENMİŞTİR.

Ayakta Tam: 45 YTL

Sahne Önü: 77 YTL

<http://www.mydyingbride.org/>

<http://www.biletix.com/live/wtsevent.php?Eventcd=GMXD1>

9. ULUSLARARASI ANKARA MÜZİK FESTİVALİ

9.'su düzenlenen Ankara Rock Station bu sene 14–15 Ekim 2006 tarihinde Saklıkent'te sizlerle birlikte olacak. Bu müzik festivalinde yok yok. Özellikle Whisky adlı grup sessizliğini bu etkinlikle bozuyor. Uzun bir aradan sonra tekrar dinleyicisiyle buluşmanın mutluluğu ile eski günlerini aratmayacak. Bilet fiyatları 2 gün için tek bilet 25 YTL'dir. Kapı açılış saati ise 12.00'dir.

14 Ekim 2006'da sahne alacak gruplar

Deadsoul Tribe

Crossfire

Magick

Raven Woods

Air Guitar

Rampage

Knightmare

Sagaris

RTD

Rectifier

15 Ekim 2006'da sahne alacak gruplar

Whisky

Catafalque

Soul Sacrifice

Moribund Oblivion

Nitro
Arcane
Phronesis
Apoplexy
Blacktooth

LORD BELIAL

İsveç metalinden bir kral grup daha... Lord Belial Türkiye’de konser veriyor... Fakat şimdilik konser hakkında bilinen tek şey 21 Ekim İstanbul olduğu. Konser ile gelişmeleri sitemiz aracılığı ile yakından takip edebilirsiniz.

IRON MAIDEN’E SAYGI GECESİ

Yerli gruplarımızın katılıp Maiden'dan parçalar seslendireceği bu gecede Herkesi bekleriz..

Bilet Satış Noktaları: <http://www.biletix.com/live/wtsevent.php?Eventcd=GSLM4#> biletix satış

Dorock Bar / Taksim

Adres: İmam Adnan sokak no: 10 Tarif: Vakko’nun karşı sokağı (eski alman bira evi)

Riot Music Shop /

Adres:Bakırköy Ebuziya Cad. Marmara Pasajı 1.kat. 0212 572 84 16

Forus / Kadıköy / Beşiktaş

Adres:

Kadıköy–1 Cafer ağa Mah. Sakız Sok. No: 18/2 Telefon: 0216 346 80 56

Kadıköy–2 Moda Caddesi Sarraf ali Sok. No:16/18 Telefon: 0216 330 24 04 Beşiktaş Sinan paşa iş merkezi Zemin Kat No:67/16

www.forus.com.tr web adresi Telefon: 0212 327 61 77

Tarih: 22 Ekim Pazar 2006

Mekan: Studio Live

Adres: SAKIZAĞACI CAD. BÜYÜKBAYRAM SK NO: 1 Beyoğlu

Ücret: 10 YTL

Kapı Açılış: 18.00

Biletler 25 Eylül’de satış noktalarında...

FELİX BAR’DA GUARDINALS SHOW

Frpworld ailesinden biri! Gothic müzik ile kendilerinden söz ettirmeyi başardılar. Erdinç (Fallen) ve grubu şimdi bizlere Felix Bar’da ilk konserlerini 29 Ekim 2006 tarihinde verecekler. Konser saati 14.00 olup biletler 8 Ytl’dir. Yaş sınırlaması yoktur.